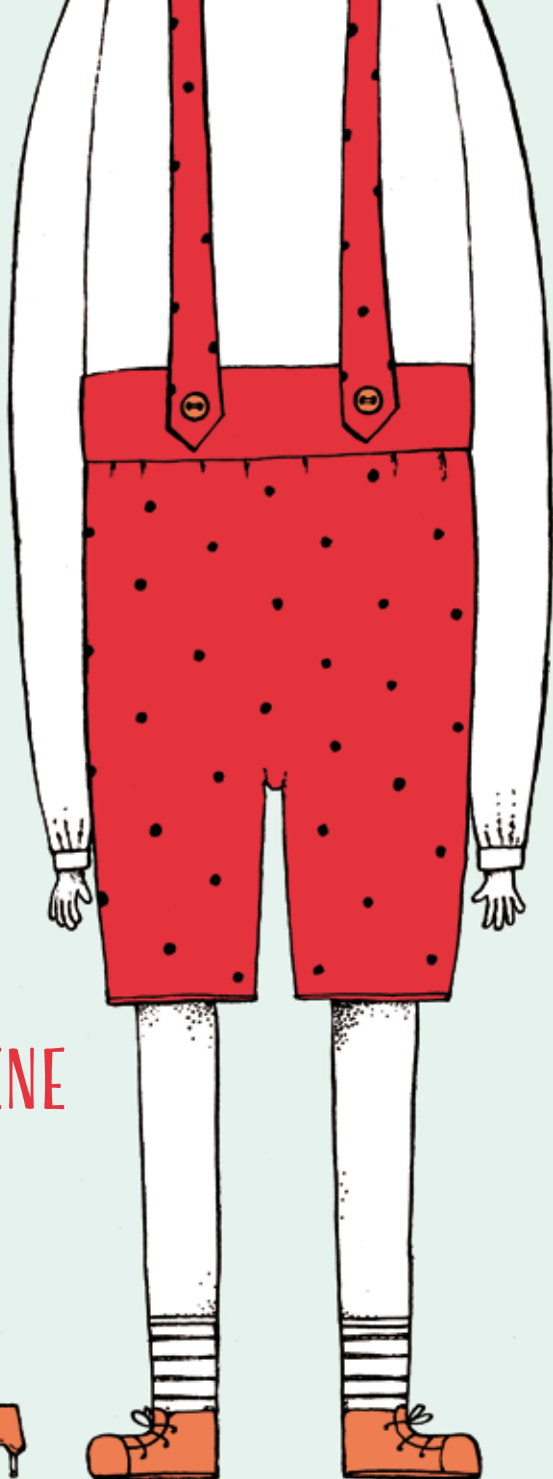

PIRET RAUD
PRISMUKNJENE
ZGODBE

PIRET RAUD

PRISLUKNE
ZGODBE

Prevod Julija Potrč Šavli

SODOBNOST INTERNATIONAL

Ljubljana, 2019

Zbirka Zvezdogled

Piret Raud
PRISMUKNJENE ZGODBE

Prevedla Julija Potrč Šavli

Uredila Jana Bauer
Lektorirala Katja Klopčič Lavrenčič
Prelom Janez Turk

Besedilo in ilustracije © Piret Raud ja Tänapäev, 2012
Naslov izvirnika Natuke napakad lood

Slovenska izdaja je izšla pri KUD Sodobnost International leta 2019.

Prvi natis.

Vse pravice pridržane. Brez pisnega dovoljenja založbe KUD Sodobnost International je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

EESTI KULTUURKAPITAL

Knjiga je izšla s finančno pomočjo
programa Tractucta.

Izdajatelj

KUD Sodobnost International, Ljubljana 2019
sodobnost@guest.arnes.si

Tiskano v Sloveniji, 2019

Naklada 700 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.511.113-93-32

RAUD, Piret

Prismuknjene zgodbe / Piret Raud ; prevod Julija Potrč Šavli.
- Ljubljana : KUD Sodobnost International, 2019. - (Zbirka Zvezdogled)

Prevod dela: Natuke napakad lood

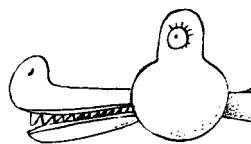
ISBN 978-961-7047-25-7

298959360

KAZALO

LAŽNIVA LIZA	7
KRALJ IN NJEGOVA KOBILA	10
POSLUŠNI VOJAK	13
BOJAZLJIVI MOBILNI TELEFON	15
PUJSEK, KI NI ZNAL KRULITI	18
PRINCESA IN ZMAJI	21
ŽUPAN IN PARK S SKULPTURAMI	24
MALI ERNEST IN SVEŽI ZRAK	27
STRIC VILI IN NJEGOVA ZBIRKA GUMBOV	31
KORENČKOVE SANJE	34
KRAVICA IN NJENA IKEBANA	35
GOBE, KI DRŽIJO BESEDO	38
TETA METKA IN DELO V TELEVIZIJI	41
VESELJE IN ŽALOST	45
STARA HIŠA IN ČAROVNICA NINA	48
BRADATA ŽENSKA IN PLEŠASTI LEV	50
RIBJA ČAJANKA	53
SLONOVA KAPA	57
JAJCE IN JOGA	60
SIVI DAN	63
DOBROSRČNI KROG	67

SUPER FINI SNEŽAK	70
PRESTIN ROJSTNI DAN	72
HUDI NOŽ	74
JABLANA IN MEDALJE	76
POŽREŠNA DOJENČICA	79
ČEVLJI TETE ANE	81
PROFESOR PETERSON	84
KUHARSKA KNJIGA STRICA SVENA	87
OBJEMAJOČI PULOVER	90

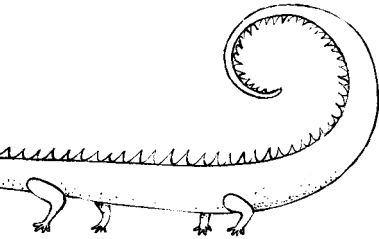

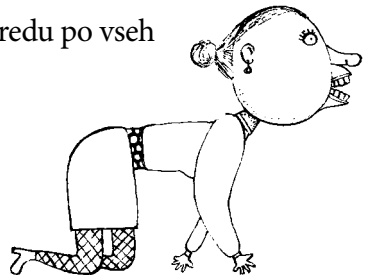
LAŽNIVA LIZA

Mala Liza je bila sicer zelo ljubezniva in vesela deklica, a je imela tudi veliko slabost: rada si je izmišljevala stvari.

V šoli je sošolcem in sošolkam natvezila: "Pri nas doma pod preprogo živi krokodil, ki vali karamelne bombone."

Doma je mami potožila: "Namesto da bi nas učila, se naša učiteljica plazi po razredu po vseh štirih, renči in nas grize."

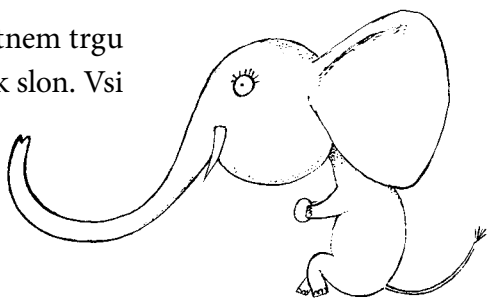

V trgovini je prodajalki rekla: “Na polici s tortami imate mišje gnezdo. Miške so vam pojedle že pol tort!”

Policista pa, ki je stal na uličnem vogalu, je obvestila:

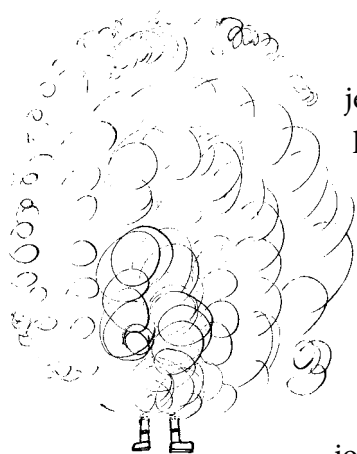
“Po glavnem mestnem trgu lomasti kot hrib velik slon. Vsi mestni policisti so tam in ga skušajo prijeti, toda zlezel je na vrh obzidnega stolpa in jih obmetava z gnilimi jajci.”

Otroci, mama, prodajalka in policist so Lizinim izmišljotinam verjeli, kar je povzročilo veliko nevšečnosti.

“Ni lepo takole lagati,” so ji rekli, ko so ugotovili, da jih vleče za nos, a Lize to ni ustavilo. Še naprej si je izmišljevala stvari, vsak dan bolj. Lagala

je tako zelo, da se ji je začelo kaditi iz ust.

Na začetku dima ni bilo veliko, a z vsako lažjo ga je bilo več. Kmalu se Lizine glave sploh ni več videlo, saj jo je obkrožal oblak dima. Nazadnje

jo je gost dim prekril od glave do pet.

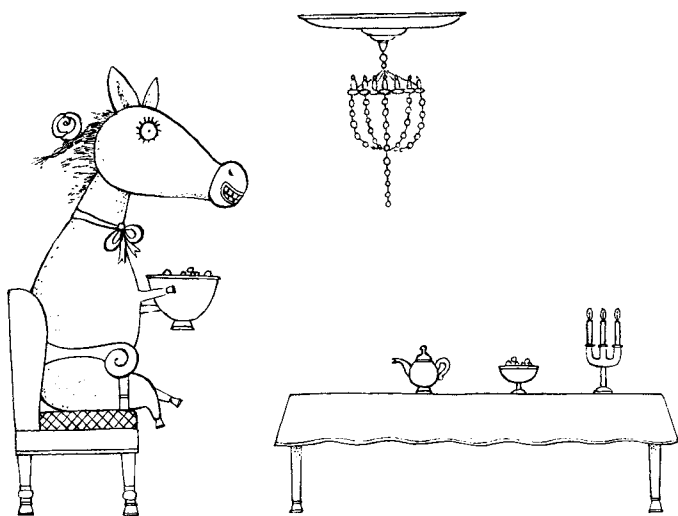
“Na pomoč, Liza gori!” so klicali otroci, mama, prodajalka in policist.

Njihove klice je slišal stric Oskar, ki je pritekel s polnim vedrom hladne vode in jo zлил Lizi po grlu. Takoj se je nehala kaditi. Nehala pa je tudi lagati.

Ko je Liza odrasla, je začela pisati. V njenih knjigah stvari nikoli niso bile čisto take kot v resničnem življenju, a ji tega nihče ni zameril. Prav nasprotno – vsem je bilo zelo všeč.

KRALJ IN NJEGOVA KOBILA

V daljni deželi je nekoč živel kralj, ki je najbolj na svetu oboževal svojo kobilo. Ime ji je bilo Rozi. Rozi je živea v najlepši grajski sobani, okoli vratu je imela zavezano čudovito rožnato pentljo.

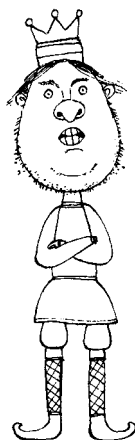

Rozi je najraje jedla čips. Hotela ga je jesti za zajtrk, za kosilo, za večerjo in seveda tudi za popoldansko malico. Čips je hotela jesti vsak

dan. Nič čudnega, da je v kraljevini zaradi njene nenasitne želje krompirja zelo kmalu zmanjkalo. Nekega dne je kralj izvedel, da nikjer ni niti enega krompirčka več.

“Kaj to pomeni, da ni več krompirja?” se je razjezil. “Pa ga posadite!”

Ukazal je, da je treba vse cvetlične vrtove, vrtno grede in mestne parke spremeniti v njive s krompirjem. In to še ni bilo vse. Tudi vse ceste in pločnike je treba preorati v njive, je zapovedal. Še celo glavni mestni trg!

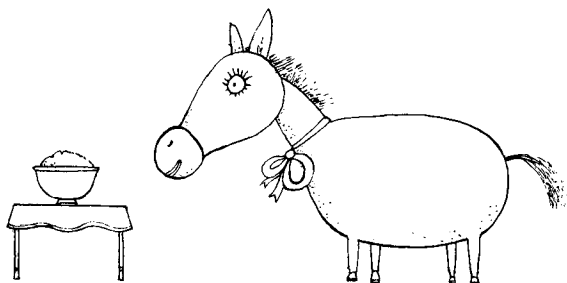
Zdaj je bilo po kraljestvu precej težko hoditi. Da bi prišli v službo ali v šolo, so morali ljudje stopati po brazdah s krompirjem in paziti, da ne bi pohodili kakšne rastline. Kadar je deževalo, so imeli vsi blatne čevlje. Kmalu je bilo kraljestvo polno blatnih stopinj. Trgovine so bile blatne, kavarne so bile blatne, gledališča so bila blatna in pošta prav tako. Celo svetlo rožnata pentlja, ki jo je imela Rozi zavezano okoli vratu, je postala blatna.

Toliko blata ni bilo vseč nikomur. Še najmanj čistilki, ki ji je bilo ime Berta. Odšla je h kralju in mu rekla:

“V vašem kraljestvu vlada nered!
Vsepovsod je polno blata. In zakaj? Zaradi
čipsa! Čeprav vsak otrok ve, da je čips izjemno
nezdrav!”

Berta je kobili Rozi oprala
svetlo rožnato pentljo in ji skuhala
polno skledo zdrave kaše iz ovsenih
kosmičev. Rozi je bila kaša zelo všeč. Celó
bolj kot čips.

Kralj se je čudil, kako pametna in
iznajdljiva je Berta. Vzel jo je za ženo. V kraljestvu
so spet postavili nekdanje ceste, pločnike in parke.
Nekaj krompirjevih njiv pa so vseeno pustili. Tudi
pire krompir je namreč zdrava in dobra jed. Tako
je vsaj trdila kraljica Berta.

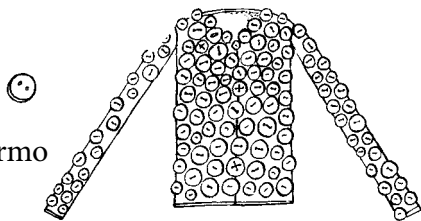
POSLUŠNI VOJAK

Vsi vedo, da morajo biti vojaki pokorni in da morajo izpolnjevati ukaze. To je vedel tudi poslušni vojak. Vedno je bil pokoren. In še več kot to.

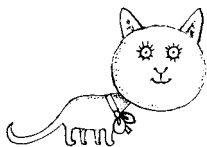
Ko mu je general ukazal, naj olupi krompir, je olupil ves krompir, ki ga je našel v kuhinji. To pa še ni bilo vse: olupil je tudi krompir v kleti in tistega, ki je šele rasel na njivi. Pa tudi tistega, ki je čakal na to, da ga bodo posadili.

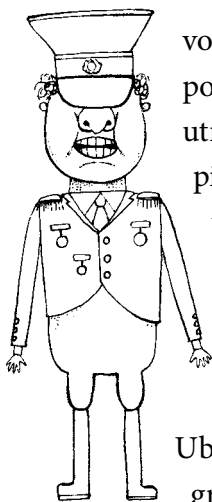

Ko je general ukazal, naj na uniformo prišije gumb, je poslušni vojak na svojo uniformo prišil toliko gumbov, da se blaga izpod njih sploh ni več videlo.

In ko je general ukazal, naj očisti tla, vojak ni očistil le tal, temveč tudi vse, kar je našel na tleh: mize, stole, predpražnike,

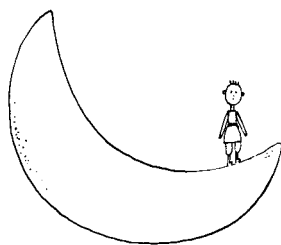

vodnikove copate, mačjega mladiča, njegovo posodico za mleko in celo nekega zelo utrujenega vojaka, ki je zaspal pod mizo. Za piko na i je očistil še talne deske. Poslušni vojak je bil res zelo priden.

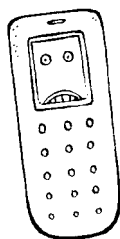
A nekega dne se je primerilo, da je bil general slabe volje in je vojaku zabrusil: "Ti si z lune padel! Pojdi nazaj domov!"

Ubogemu vojaku ni preostalo drugega, kot da gre na Luno. Na žalost se je izkazalo, da tam ni nobenega generala, ki bi mu ukazal, naj se vrne nazaj na Zemljo. Brez povelja pa si poslušni vojak ni upal ukrepati. In tako je še naprej živel na Luni.

Pravzaprav mu je bilo tam čisto všeč. Nobenega krompirja, nobenih gumbov in nobenih vodnikovih copat ni bilo tam. Bilo je le kamenje, pa še nikogar mu ni bilo treba ubogati.

BOJAZLJIVI MOBILNI TELEFON

Stric Ralf si je kupil nov mobilni telefon. Kaj kmalu se je izkazalo, da je bil telefon zelo bojazljiv. Vsakič, ko je kdo poklical, se je začel tresti po vsem telesu. Strica Ralfa je skrbelo, ker je bil tako boječ.

“Saj se mora tresti,” je stricu Ralfu razložila mama. “Temu se reče vibriranje.”

Pokazala mu je, kako izklopiti funkcijo vibriranja s pritiskom na različne tipke, a žal stricu Ralfu to ni pomagalo. Naprava je še naprej vibrirala. Z vsakim klicem bolj silovito.

“Ne kličite me več!” je prosil prijatelje. “Moj telefon se boji.”

Prijatelji res niso več klicali strica Ralfa. Niso ga vabili v kino, na nogometne tekme in na rock koncerte. Sicer pa stric Ralf tako ali tako ne bi hotel iti z njimi, saj bi bilo tam zelo hrupno in to ne bi bilo vseč njegovemu telefonu.

Namesto tega je šel k reki loviti ribe. Med ribarjenjem je pomembno, da je človek čim bolj

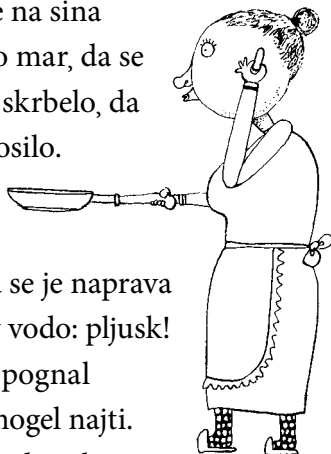
tiho, zato da ribe ne zbežijo stran od trnka, in prav v tem je bil mobilni telefon dober.

Stric Ralf in telefon sta že nekaj ur v miru ribarila, ko se je zgodilo nekaj strašnega. Telefon se je začel tresti! Klicala je Ralfova mama, ki je na sina čakala s kosilom. Njej ni bilo mar, da se telefon boji. Veliko bolj jo je skrbelo, da se bo med čakanjem ohladilo kosilo.

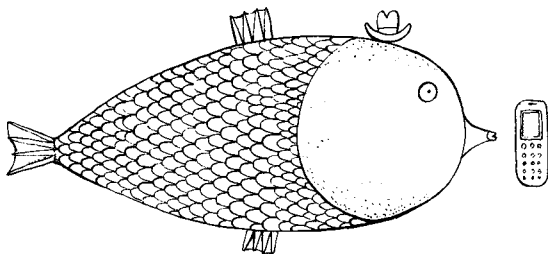
Stric Ralf je iz žepa potegnil tresoči se mobilni telefon, da bi odgovoril mami, a se je naprava tako močno tresla, da je padla v vodo: pljus! Stric Ralf se je takoj slekel in se pognal v vodo za njo, a na žalost je ni mogel najti.

Ni mu preostalo drugega, kot da si kupi nov mobilni telefon. Z njim je najprej poklical svoj stari telefon. Upal je, da bo tako našel starega prijatelja.

“Halo, kje si? Takoj pridem pote!” je zavpil v telefon.

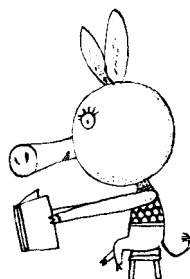

Toda na drugi strani ni bil bojazljivi mobilni telefon. Oglasila se je riba, ki je rekla: “Prosim, ne

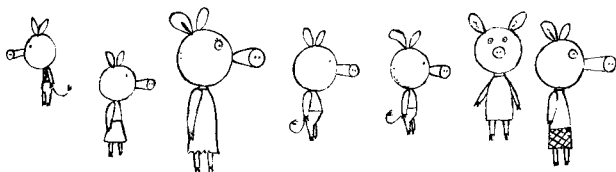
kličite več na to številko! Moj dragi telefonček se boji.”

PUJSEK, KI NI ZNAL KRULITI

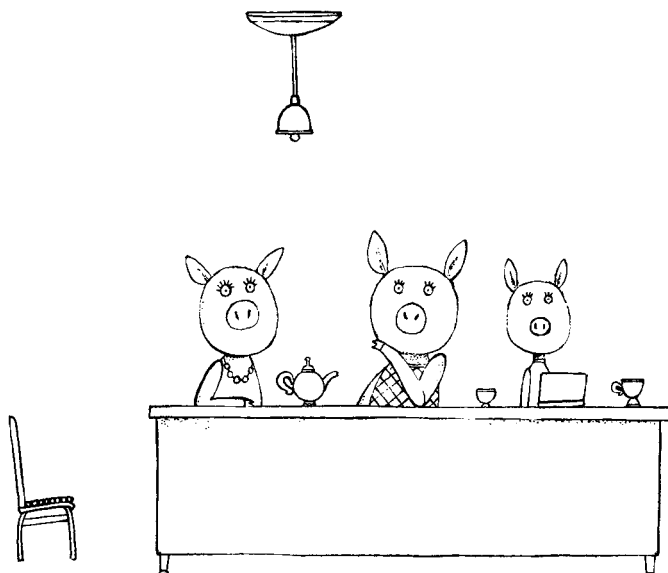

Nekoč je živel pujsek, ki je bil zelo majhen, vendar izjemno bister. Znal je brati, na pamet je znal poštevanko in verze znanih pesnikov, poleg tega je znal na zemljevidu sveta pokazati, kje je Šrilanka. A vse to mu ni bilo dovolj. Hotel je hoditi v šolo, da bi postal še pametnejši.

Toda če je hotel, da ga sprejmejo v šolo, je moral najprej opraviti sprejemni izpit. Tako je neko pomladno soboto res šel v šolo na sprejemni izpit. Prišlo je še veliko drugih pujskov, ki so v gosjem redu čakali pred vrati učilnice.

Prašičke so drugega za drugim klicali v razred, kjer so se z njimi pogovarjale pametne prašičje tete in jim zastavljale vprašanja. Pujsek je dolgo potrpežljivo čakal, dokler ni prišel na vrsto tudi on.

V učilnici se je izkazalo, da prašičje tete od pujskov niso zahtevale nič težkega – prosile so jih samo, da krulijo. Toda žal je bil naš pujssek prav v kruljenju najšibkejši. Vse, kar je uspel iztisniti iz sebe, je bil tanek, plašen pisk.

“Premajhen si še za šolo,” so pujsku prijazno pojasnile prašičje tete. “Še eno leto počakaj, da boš znal kruliti.”

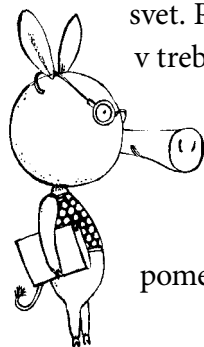
Pujssek je vse leto vadil kruljenje, toda brez uspeha. Tudi naslednjo pomlad se iz njegovega rilčka ni razleglo želeno kruljenje in tete so ga znova prosile, naj še eno leto počaka z vpisom v šolo.

Pujsek je bil zelo žalosten in je celo malo zajokal.

Tretjič se je odločil, da bo opravil izpit, naj stane, kar hoče. V trgovini si je kupil steklenico močno gazirane limonade in jo tik pred začetkom izpita izpraznil do zadnje kapljice. V njegovem trebuhu je limonada klokotala in brbotala, zdelo se mu je, da ga bo zdaj zdaj razneslo.

“No, kako je s tvojim kruljenjem?” so pujska tetke vprašale takoj, ko je prestopil prag učilnice.

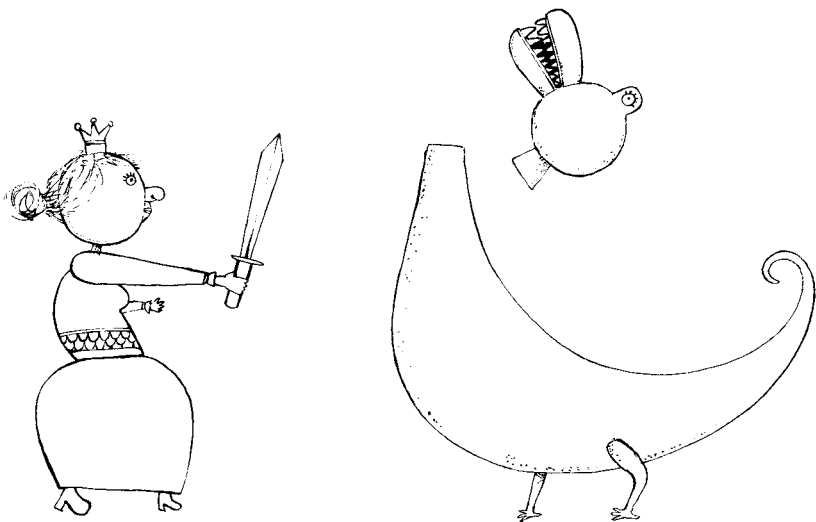
Pujsek je odprl usta, da bi jim odgovoril, a še preden je utegnil kaj reči, se mu je iz grla že izvil najbolj veličasten in glasen krulež, kar jih je slišal svet. Prašičje tetke so bile navdušene, pujsku pa v trebuhu tudi ni več klokotalo.

Tako je bil pujsek sprejet v šolo. Bil je zelo vesten in priden učenec, imel je same petice. Sicer se nikoli ni naučil kruliti, a izkazalo se je, da ta veščina v šoli niti ni pomembna.

Pozneje je pujsek postal znan profesor. In če ga je zdaj kdo prosil, naj zakruli, mu je dostojanstveno odvrnil:

“Izobraženi pujsi ne krulijo. To preprosto ni vljudno.”

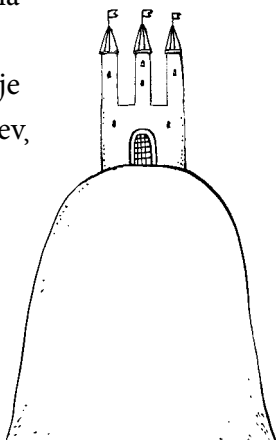

PRINCESA IN ZMAJI

Vrh visokega hriba je v velikem gradu živela princesa, ki je najraje hodila na lov na zmaje. Vsak večer, ko se je začelo temniti, si je opasala meč, zajahala konja in odjezdila v gozd. Niti en zmaj, ki ji je prekrizal pot, ji ni ušel. Še celo največje in najstrašnejše je lastnoročno spravila na drugi svet, tako močna je bila.

Zaradi princesine strasti do lova je bilo v gozdu iz leta v leto manj zmajev, zaradi česar so ti postali nejevoljni.

“Če se to ne bo nehalo, v naši

deželi kmalu ne bo nobenega zmaja več,” so se pogovarjali zmaji. Sklenili so, da za pomoč zaprosijo najpogumnejšega viteza na svetu.

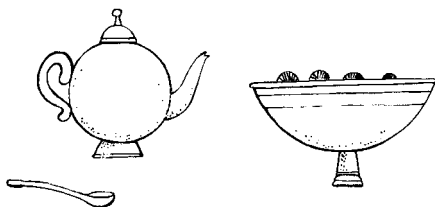
Najpogumnejši vitez na svetu je bil zmajem takoj pripravljen priskočiti na pomoč.

“Ne bojim se vaše princeze,” je rekel. “Sem najpogumnejši na svetu.”

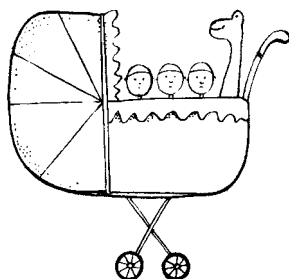
Pri priči je zajahal konja in v galopu oddirjal do princesinega gradu. Pogumno je zakorakal v sobano princeze, ki je vsem nagnala strah v kosti, ji v roko potisnil šopek rdečih vrtnic in jo poljubil na lice. Prav zares je bil neustrašen, ta najpogumnejši vitez na svetu.

Princesa je v obraz postala rdeča kot šopek vrtnic v njeni roki. Najpogumnejšemu vitezu na svetu je

ponudila, naj sede, potem je iz kuhinje prinesla čaj in čokoladne piškote.

Ko sta pojedla piškote, je najpogumnejši vitez na svetu princeso zaprosil za roko. Še istega dne so priredili čudovito poročno slavje, čez nekaj časa pa se jima je rodilo več ljubkih dojenčkov. Zdaj je imela princesa toliko dela, da ni hotela več loviti zmajev. Nikoli več.

ŽUPAN IN PARK S SKULPTURAMI

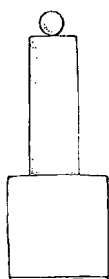
Neko mesto je imelo župana, ki so mu bili zelo všeč najrazličnejši spomeniki in obeležja. Čeprav je bilo mesto že polno raznih spomenikov, je dal župan vedno izdelati še kakšnega. Tako lepo jih je bilo

slovesno odkriti, pozneje pa je bilo k njim imenitno polagati cvetje in vence ter ob tem nagovarjati množico.

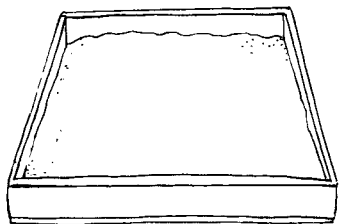
Nazadnje v mestu ni bilo niti enega kotička, kjer ne bi stal kak spoštovanja vreden steber ali kip. Ostal je le še en z grmičevjem preraščen kos zemlje na mestnem obrobju, kamor ni zahajal skoraj nihče. Tak neobljuden kraj je treba čim hitreje zapolniti s skulpturami! Tako se je vsaj zdelo županu.

“Tu bomo uredili park s skulpturami!” je oznanil in k delu povabil priznanega umetnika

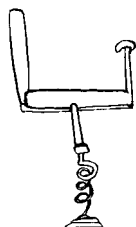

iz tujine. Umetnik je več mesecev marljivo delal,
dokler ni napočil trenutek za otvoritev.

Otvoritvena slovesnost je bila izredno svečana.
Nastopal je pihalni orkester, župan je imel govor.

Na koncu je napočil trenutek, ko
si je bilo treba ogledati skulpture.

Prva skulptura je bila
velika škatla, napolnjena s peskom.

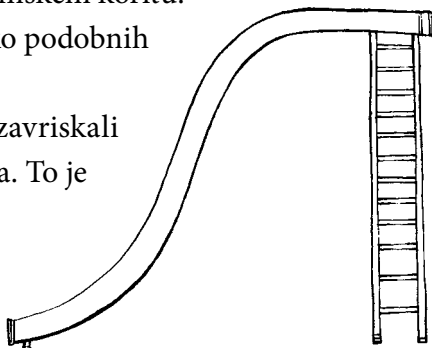
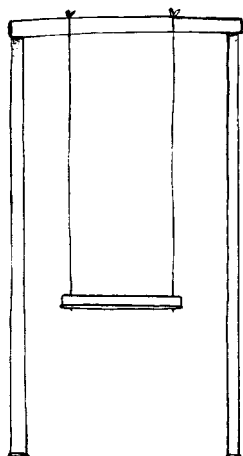
Druga skulptura je bila vzmet,
na katero je bil pritrjen stol.

Potem je bila tu še deska, ki je
visela z dveh vrvi.

Pa lestev, s katere si se na tla
spustil po zavitem, kot ogledalo
gladkem kovinskem koritu.

In še veliko podobnih
reči.

Ljudje so zavriskali
od navdušenja. To je

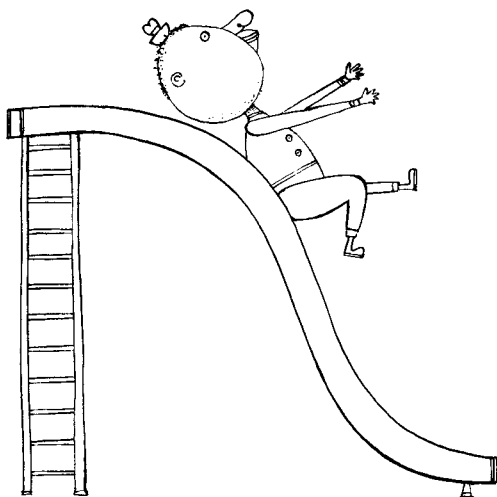
pravi vrhunec umetnosti! Naslednje jutro je v vseh časopisih pisalo, kako moderen in krasen je novi mestni park s skulpturami.

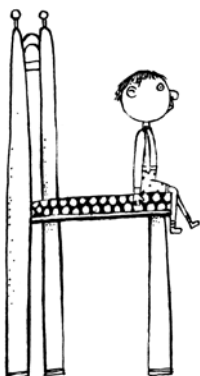
A samo otroci so vedeli, za kaj gre v resnici.

»Gremo na novo igrišče!« so zaklicali. Kmalu je bil park poln otrok, ki so se gugali, tekali in se igrali v peskovniku.

Od tistega dne župan ni dal postaviti niti enega spomenika več.

»Imamo jih dovolj,« je odločil in se šel raje spuščat po toboganu.

MALI ERNEST IN SVEŽI ZRAK

Ernest je bil bledoličen in majhne rasti, poleg tega ni imel apetita. Njegovo mamo je zelo skrbelo za Ernestovo zdravje.

“Zakaj niti malo ne zraste?” je kar naprej vzdihovala.

“Ernest ne raste dovolj zaradi mestnega zraka in zato, ker toliko časa preživi notri,” je mami pojasnila Ernestova babica. “Poleti ga pripelji k meni na podeželje, da se popravi. Jeseni ga sploh ne boš spoznala!”

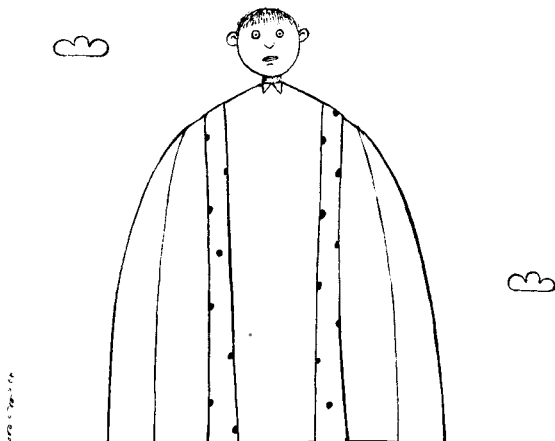
Ernesta so res peljali na podeželje k babici. Tam se je igral in veliko tekal po vrtu na svežem zraku. Lica so se mu že čez nekaj dni obarvala

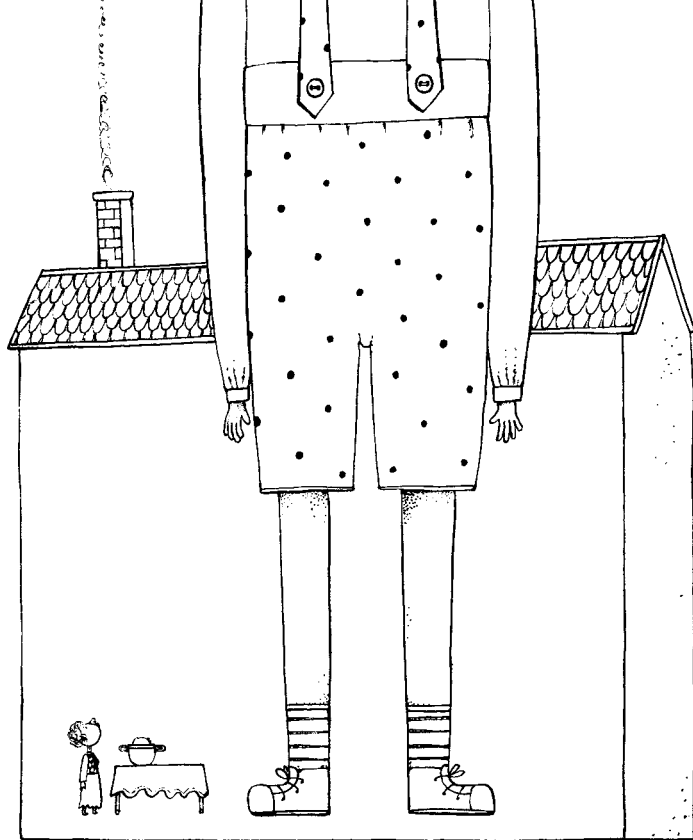
rožnato, dobil je izjemen apetit. Babica mu je vsak dan skuhala polno skledo kaše iz ovsenih kosmičev. Kaša je Ernestu teknila in začel je rasti. Samo jedel, jedel in jedel je ter rasel, rasel in rasel. Vsak dan je zrastel za več deset centimetrov. Kmalu je postal prevelik za sobo, potem je prebil še streho. Njegova glava je bila zdaj ves čas zunaj, na svežem zraku, to pa je le še povečalo njegov apetit.

Da bi babica Ernesta lahko nahranila, se je s skledo kaše povzpela po dimniku. Čez nekaj časa je morala na dimnik postaviti lestev, da je dosegla vnukova usta, a kmalu tudi to ni bilo več dovolj. Znašla se je v velikih težavah.

Ernest je rasel s takšno hitrostjo, da nazadnje ni bilo več jasno, kako velik je, saj je bila njegova

glava nekje v višavah med oblaki. Postal je pravi pravcati velikan!

Toda ne glede na izjemno rast je bil Ernest zelo prijazen in pripravljen pomagati. Ljudem je priskočil na pomoč, če je le lahko. Ko je napočil čas za spravilo sena in so nebo prekrili črni oblaki, ki so grozili, da bodo uničili trdo delo kmetov, jih je Ernest odgnal. Ko pa je izbruhnil gozdni požar, je oblake prignal nad gozd, da je dež pogasil plamene.

Nekoč se je pripetila huda letalska nesreča, vsi potniki so popadali iz letala. Ernest je bil tisti, ki jih je hitro polovil ter jih žive in zdrave odložil nazaj na zemljo. Za to junaško dejanje so mu na Upravi za zaščito in reševanje podelili medaljo za hrabrost. Vodja Uprave je s helikopterjem osebno zakrožil k njegovi glavi in mu pripel medaljo na prsni koš.

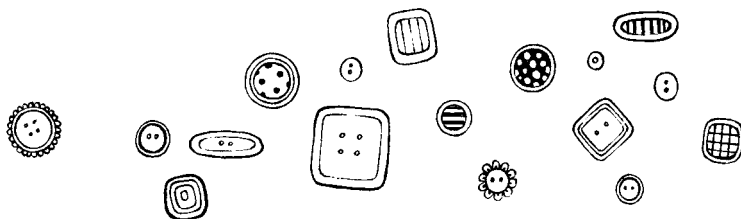

Ernestova babica je bila zelo ponosna in srečna, na štedilnik je takoj pristavila novo skledo kaše za vnuka.

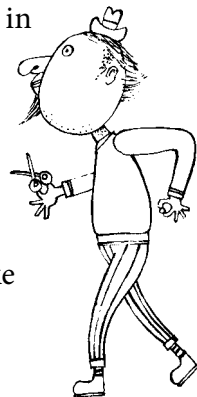
“Naj Ernest še malo zraste in potem razišče, kako živijo na Luni,” si je rekla in v posodo stresla dvojni odmerek ovsenih kosmičev.

Ko je mama jeseni prišla po Ernesta, sina prav res ni več spoznala. Natanko tako, kot je obljubila babica. Videla je le njegovo velikansko nogo s črtasto nogavico. Objela jo je in rekla: “Oh, moj mali fantek! Tu na svežem zraku si se res lepo popравil!”

STRIC VILI IN NJEGOVA ZBIRKA GUMBOV

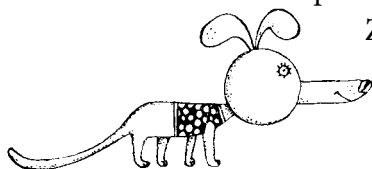

Stric Vili je zbiral gumbe. Imel je že najrazličnejše: velike in majhne, okrogle in kvadratne, pikaste in črtaste, barvne in prozorne, eden od gumbov je bil celo zlat. Rad je hodil naokrog s široko odprtimi očmi, in ko je opazil kak fin gumb, je iz žepa potegnil škarjice in ga odrezal za svojo zbirko. To je počel zelo tiho in neopazno, kot kakšen žepar. Lastnik gumba ga nikakor ni smel opaziti, sicer bi se lahko nanj razjezil.

Tako je stric Vili dobil gumb s halje šolske kuharice, gumb z dimnikarjevega jopiča, gumb z uniforme vojaka, ki straži pred predsedniško palačo, in celo čudovit majcen gumb z oblačilca nekega nenavadno pritlikavega psička.

Zbirka strica Vilija se je

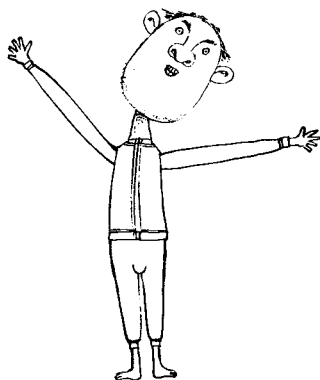
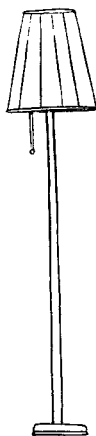

večala iz dneva v dan, toda njegova želja po vedno novih, imenitnih gumbih ni bila zato nič manjša. Kmalu je imel že gumbе mnogih znanih pevcev in pevk, pa tudi nekaterih znanih nogometašev. In gumbе vseh vladnih ministrov.

Nazadnje mu je v zbirki manjkala še gumb predsednika vlade. Do tega je bilo težko priti, saj je predsednika vlade povsod spremljal varnostnik, ki bi gotovo takoj opazil strica Vilija in njegove škarjice.

“Brez gumba predsednika vlade moja zbirka ni popolna,” je razmišljal stric Vili in se odločil, da se bo skrivaj prikradel k njemu domov in prišel do tako zelenega gumba, naj stane kar hoče. Nekega temnega večera se je res previdno odplazil na vrt predsednika vlade, spretno se je odkradel mimo varnostnika in psa, ki je čuval hišo, se po požarni lestvi povzpela v prvo nadstropje in se skozi odprto okno skobacal v sobo.

Na srečo je bil predsednik vlade doma. Stric Vili se je skrila za zaveso in

začel iztegovati roko s škarjicami proti njemu. Takrat pa je na svoje veliko začudenje opazil, da predsednik vlade na oblačilih nima niti enega samega gumba. Ni bil oblečen v obleko in srajco kot po navadi, temveč v trenirko z zadrgo. Predsednik vlade je ravno telovadil.

Stric Vili je bil tako osupel, da je glasno padel na vse štiri.

Tudi predsednik vlade je bil zelo presenečen, ko je zagledal strica Vilija, a se je kmalu zbral, ko je izvedel, da stric ni terorist, temveč strasten zbiralec gumbov. Izkazalo se je, da tako kot stric Vili tudi predsednik vlade zbira gumbe.

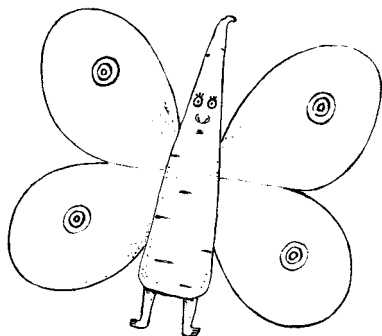
Predsednik vlade je nemudoma pobrskal za svojimi gumbi, potem pa sta s stricem Vilijem primerjala zbirki. Naredila sta tudi precej koristnih izmenjav in stric Vili svoji zbirki ni dodal le gumba predsednika vlade, temveč tudi gumba angleške kraljice in ameriškega predsednika. Zamenjal ju je za precej običajen gumb, ki je nekoč pripadal teti Milici.

Predsednik vlade je bil presrečen, saj se je sam najteže dokopal prav do takšnih preprostih, običajnih gumbov.

KORENČKOVE SANJE

Pred davnimi, davnimi časi je daleč na Kitajskem živel korenček. Neke noči je imel čudne sanje. Sanjalo se mu je, da sploh ni korenček, temveč metulj. Imel je

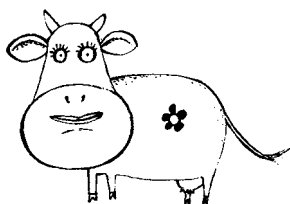
lepa metuljeva krila in počutil se je neznansko lahkotnega, ko je odletel do cvetočega travnika. Sanje so se mu zdele zelo resnične. Tako resnične, da ni niti malo podvomil o tem, da ni metulj.

Ko se je zjutraj zbudil, so njegova krila izginila. Spet je bil samo navaden korenček. Zdaj ni več dobro vedel, kdo v resnici je. Je korenček, ki se mu sanja, da je metulj, ali je metulj, ki se mu sanja, da je korenček? Bil je zbeگان.

Korenček? Morda korenček tam daleč na Kitajskem to sploh ni? Morda je v resnici kitajsko zelje? Kitajsko zelje, ki se mu sanja, da je korenček, ki se mu sanja, da je metulj, ki se mu sanja, da je korenček?

KRAVICA IN NJENA IKEBANA

Nekoč je živela kravica, ki se je zelo zanimala za ikebano. To je japonska umetnost urejanja cvetlic. A pri ikebani ne gre za navadno urejanje kopice rož v šopek, temveč za povsem drugačno vrsto umetnosti, pri kateri skrbno izberemo nekaj posameznih cvetov in obnje postavimo čedno vejico ali košček lubja, potem pa to reč opazujemo in jo dolgo, neizmerno občudujemo. Kravica je vedela, da po širnem svetu prirejajo tekmovanja iz izdelovanja ikeban in da je na Japonskem to umetnost mogoče celo študirati na univerzi. To je zelo zahtevna umetnost, ki terja veliko natančnosti!

Nekega lepega dne je kravica pomislila, da bi tudi sama poskusila izdelati ikebano. Najprej je morala najti poseben cvet. Na pašniku je raslo veliko cvetlic in kravica je porabila več dni, da je izmed različnih cvetov izbrala najlepšega, pravega. Preučevala in ovohavala je vse rože do zadnje, dokler se ni odločila za nadvse ljubek regratov cvet.

Zdaj je potrebovala še primerno vejico. Našla jo je v goščavju, ki se je razprostiralo na robu pašnika. Vejica je bila zanimivo ukrivljena in na enem koncu malce poraščena z mahom. Kravica jo je postavila k regratovemu cvetu in si pazljivo ogledovala rezultat.

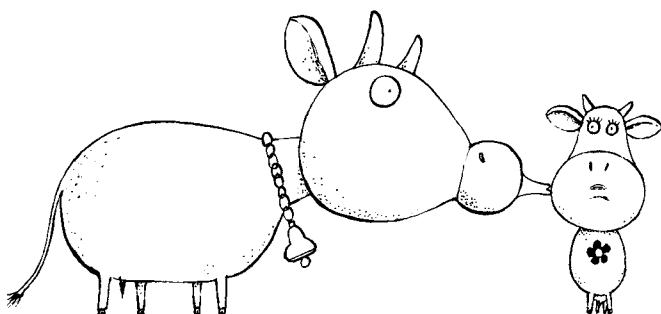
Zdelo se ji je, da je nekaj narobe. Nekaj trenutkov je razmišljala in potem ugotovila, da je treba vejico z desne strani regratovega cveta prestaviti na levo. Zdaj je bila ikebana nared.

Kako čudovita ikebana je to bila! Kravici je srce od velikega veselja zaigralo in odločila se je, da povabi bika na ogled svoje mojstrovine.

“To je ikebana,” je kravica žarela od sreče.
“Kakšna se ti zdi?”

Bik si je ogledal ikebano, se veselo zasmel in naredil ham! Ikebana je izginila v njegov velik trebuh.

Kravica je zajokala.

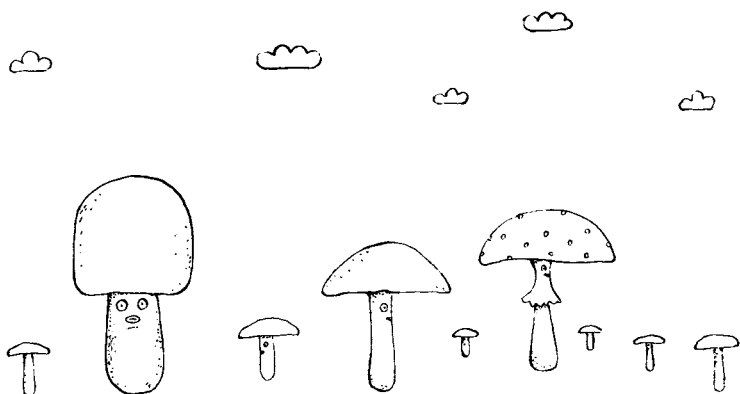

“Zakaj jočeš?” se je čudil bik. “Res si naredila dobro ikebano! Prisežem, v življenju še nisem jedel boljše!” je rekel in kravico poljubil na lice.

Kravica si je obrisala solze. Pravzaprav je bilo krasno, da je bila biku njena ikebana všeč. Pa kaj zato, če drugače, kot je bilo mišljeno.

GOBE, KI DRŽIJO BESEDO

Na manjši gozdni jasi je rasla krasna gobja družina: turek, dve golobici, skupinica mlečnic in mušnica. Vreme je bilo lepo. Gobe so uživale v toplo božajočih sončnih žarkih, vdihavale blag gozdni zrak in poslušale ptičje petje.

Naenkrat je potegnil veter, nebo so prekrili grozeči oblaki.

“Pojedla bom svoj klobuk, če danes ne bo deževalo,” je rekla ena od golobic.

Druga golobica je bruhnila v smeh.

“Jaz bom pojedla svoj klobuk, če boš morala ti pojesti svojega,” ji je obljubila med smehom.

“Jaz pa bom pojedel svoj klobuk, če bosta vidve držali besedo,” je pristavil turek.

Tudi vse mlečnice so med hihitanjem prisegle, da bodo pripravile svoje klobuke, če bodo to naredile tudi druge. Le mušnica je žalostno pripomnila:

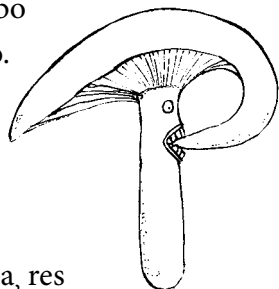
“Jaz pa ne smem pojesti svojega klobuka, ker je strupen.”

Zdaj so gobe začele čakati na dež. A tega kar ni in ni bilo. Ves dan so čakale, da bo začelo deževati. Potem se je znočilo.

Gobe so pričakujoče pogledale golobico.

“No?” so jo vprašale.

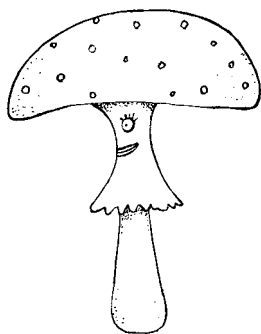
Golobica je zavzdihnila. Ker je vedno držala besedo, je, sicer nerada, res pripravila svoj klobuk.

Potem je svoj klobuk pojedla še druga golobica, sledili so ji turek in vse druge gobe. Razen mušnice. Ko je še najmanjša mlečnica pogoltnila zadnji grižljaj, se je naenkrat ulilo. Brez klobukov, ki bi jih ščitili, so bile gobe premočene. Zjutraj so smrkale.

Prehladu se je izognila le mušnica.
“Res se spleča biti strupen,” je pomislila in se
zadovoljno zasmejala.

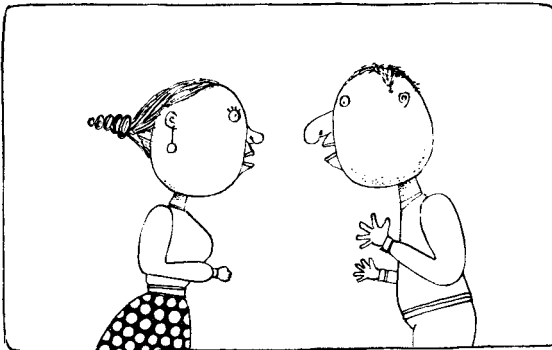

TETA METKA IN DELO V TELEVIZIJI

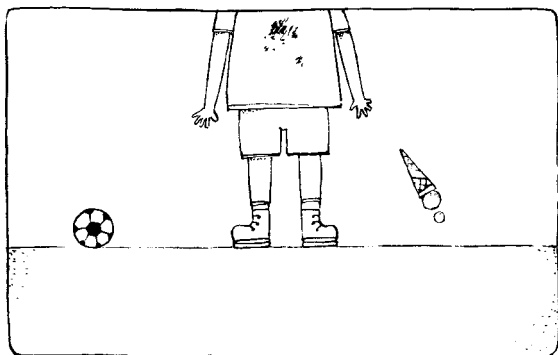

Teta Metka je delala v televiziji kot vremenarka. Njena služba je bila, da je sedela v televiziji in poročala, kakšno je zunaj vreme. To ni bilo posebej zanimivo delo, a na srečo je lahko skozi televizijski zaslon spremljala, kaj počne družina, pri kateri je sedela v televiziji, in napovedovala vreme.

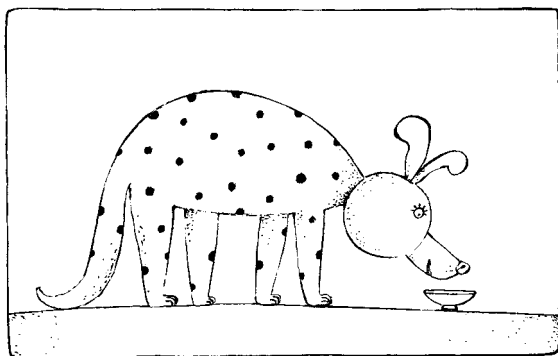
V družino so spadali mama, oče in sin. Teti Metki nikoli niso posvečali pretirane pozornosti, lepo v miru so živeli svoje življenje.

Mama in oče sta se zelo pogosto prerekala.
Včasih sta celo vpila drug na drugega. Toda na
koncu sta se vedno pobotala in si dala poljubček.

Sin je bil zelo prijazen, nikoli ni imel napadov
trme. Vsak dan si je grozno umazal oblačila,
a mama ni bila jezna nanj, ker je imela dober
pralni prašek. Odstranil je celo najbolj trdovratne

madeže. Družina je imela tudi psa, ki ni počel drugega, kot jedel pasjo hrano.

Ko je teta Metka nekega dne delala, je prišlo do tehnične napake, zato ni več videla, kaj počne družina. Zaslon je šumel, slika je bila sestavljena iz črno-belih poplesavajočih črt. Teta Metka je poklicala serviserja. Ta je obračal gumbе in prestavljal kable, dokler se ni družine spet razločno videlo.

“Ah,” je serviser rekel teti Metki. “To je tudi moja najljubša nanizanka. Niti enega dela ne zamudim.

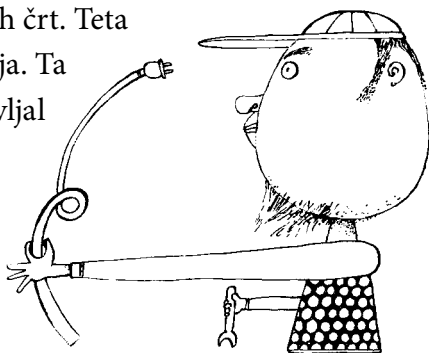
Vsak dan gledam, kaj počnejo. Zadnjič sta se spet grdo skregala. Kdo ve, ali se bosta danes pobotala?”

Teta Metka je serviserja debelo pogledala.

“O čem govorite?”

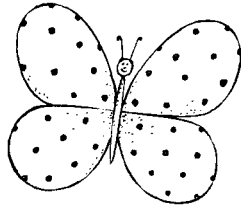
Serviser se ni zmenil za njeno vprašanje. S prstom je pokazal na fanta, ki si je spet umazal srajco.

“Tista reklama za pralni prašek je ena velika laž!” se je razjezil moški. “Moja žena ga je preizkusila, pa zelo slabo opere perilo.”

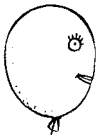

Zdaj se je teti Metki posvetilo, o čem govori serviser. V resnici sploh ni bila ona v televiziji, temveč je bila v televiziji družina! In to ne kakšna prava družina, temveč družina iz nanizanke; družinski člani so bili igralci. Priden fant z umazano srajco ni bil pravi fant, bil je fant iz reklame za pralni prašek, saj imajo pravi fantje včasih tudi napade trme. Pa tudi pes je bil pes iz reklame, natančneje iz reklame za pasjo hrano. Samo teta Metka je bila prava teta. Prava teta, ki je preveč gledala televizijo in na koncu vse pomešala.

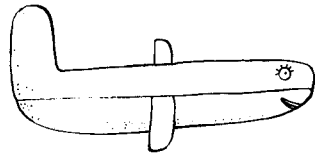
“Torej mi zdajle ni treba biti v službi,” se je razveselila teta Metka in se odločila, da bo šla raje na sprehod v park. O tem, da je zunaj lepo vreme, je bila vremenarka Metka namreč povsem prepričana.

VESELJE IN ŽALOST

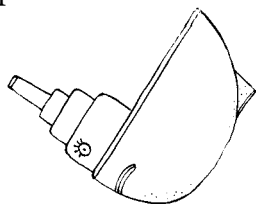
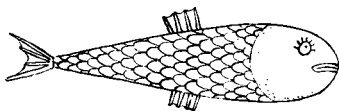
Veselje je bilo lahkotno, breztežno in zadovoljno. Bilo je tako lahkotno, da je vsakdo, ki se je srečal z njim, občutil veliko olajšanje in lahkotnost. Ko so ga zagledali baloni, so se dvignili v nebo in tudi delci prahu so poplesavali po zraku, obsijani s sončnimi žarki. Veselje je pomagalo letalom leteti, raketam pa izstreliti se v vesolje.

Celo mišičnjakove uteži z ročajem so ob pogledu na veselje postale tako lahke, da jih mišičnjaku ni

bilo težko dvigniti visoko v zrak, in je osvojil olimpijsko medaljo.

Žalost je opazila, kako lahkotno je veselje, in prevzela jo je otožnost. Pravzaprav je bila žalost večino časa že tako ali tako potrta. S svojo žalostjo je vse, ki jih je srečala, potrta in jih razžalostila, zaradi česar je bila zelo nesrečna. Ni preveč dober občutek, če ladje od potrnosti

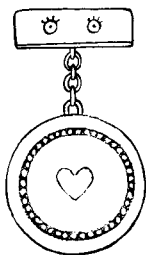
izgubijo upanje ter potonejo na dno morja, ko te srečajo. Ali če se mostovi zrušijo pod težo težkih misli.

“Brez mene bo na svetu veliko lepše,” je bridko zavzdihnila žalost in odšla živeti na Luno.

Brez žalosti je bilo prav zares veliko lepše. Od jutra do večera so bili vsi srečni, vsako noč so legli k počitku z lahkim srcem. Le neki pesnik ponoči ni spal. Gledal je bleščečo luno na temnem zvezdnem

nebu. Ko jo je tako gledal, je postal žalosten. Zato je pisal žalostne pesmi in kmalu ni znal pisati drugačnih.

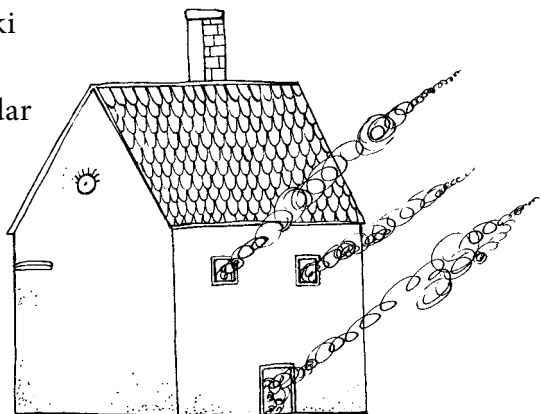

Pesmi so izšle v zbirki, ki je bila vsem všeč. Pesmi žalostnega pesnika so bile preprosto zelo lepe. Kaj zato, če so bile nekoliko otožne. Za svoje pesmi je pesnik prejel veliko nagrado in zlato odlikovanje.

Toda žalosti na Luni se o vsem tem še sanjalo ni. Sicer bi se gotovo razveselila. Toda vesela žalost – to vendar ne bi bilo prav, kaj menite?

STARA HIŠA IN ČAROVNICA NINA

Stara hiša na jezerski obali je imela eno pomanjkljivost. Kadar koli je zakurila, se je začelo v njeni notranjosti kaditi. Začele so jo peči oči, dušila se je in pokašljevala. Odprla je vsa vrata in okna, a ni nič

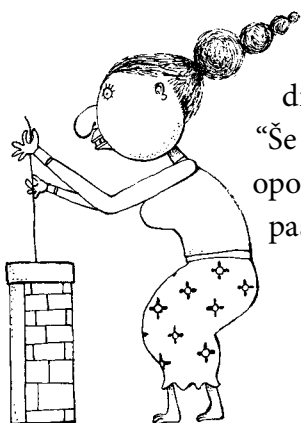

pomagalo. Dim se je še naprej valil, tako da ji je nazadnje postalo slabo.

Nekega dne je njeno nesrečo opazila čarovnica Nina, ki je ravno jezdila čez nebo na metli.

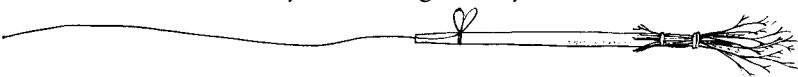
Previdno se je spustila k hiši in pristala na strehi, tik zraven dimnika.

“Še čisto malo potrpi, ljubica,” je hišo opogumljala čarovnica. Odpela si je pas in ga trdno privezala za ročaj

metle, potem pa je na pas privezano metlo spustila globoko v dimnik. Ko jo je potegnila ven, je skupaj z njo ušel tudi dim. Čez nekaj minut v hiši ni bilo več dima. Hiša je lažje zadihala, zdaj je lahko zaprla okna in vrata.

“Poglej, kako umazan dimnik si imela,” je rekla čarovnica Nina in hiši pokazala popolnoma črno metlo. “To je bil razlog za tvojo nesrečo.”

Hiši je bilo zaradi umazanega dimnika nekoliko nerodno, a seveda je bila vesela, da ji je Nina tako prijazno pomagala. Čarovnico je povabila na večerjo. Kako prazničen obed je bil to! Mastili sta se s prekajeno klobaso, prekajeno šunko, dimljeno ribo, dimljenim piščancem in prekajeno slanino.

Ko se je čarovnica za s sabo zavila slanine.

začela odpravljati, ji je hiša preostanek prekajene V zahvalo.

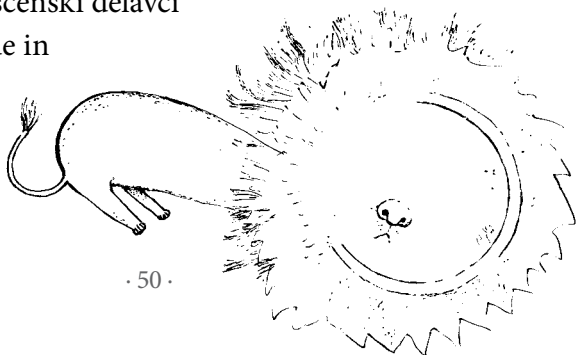
BRADATA ŽENSKA IN PLEŠASTI LEV

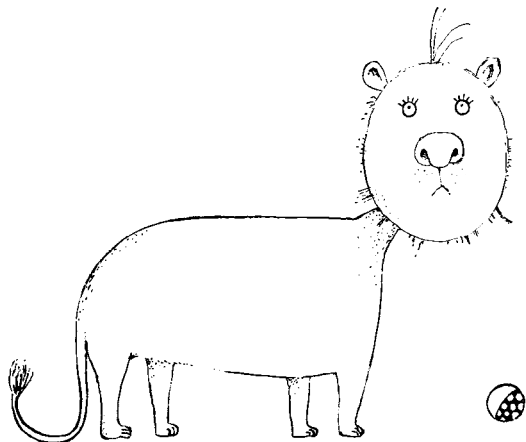

Bradata ženska je nastopala v cirkusu kot bradata ženska. To pomeni, da je morala vsak večer stopiti v areno, da so si jo obiskovalci lahko ogledali. Ljudem se je zdela smešna, ob pogledu nanjo so se krohotali in zvijali od smeha. V istem cirkusu je delal tudi lev. V njegovem primeru ni zadoščalo, da se je obiskovalcem pokazal, moral je tudi skočiti skozi goreči obroč.

Nekega večera se je primerilo, da se je uboga žival med svojo točko zataknila v plamenečem obroču in se ji je veličastna, košata griva vnela. Gledalci so zatulili od navdušenja in topotali z nogami – točka se jim je namreč zdela strašansko razburljiva in spektakularna –, toda lev je trpel grozne bolečine. Na srečo so kmalu prišli scenski delavci z vedrom vode in

pogasili
plamene.

Ko se je lev naslednje jutro pogledal v ogledalo, je začel na ves glas jokati.

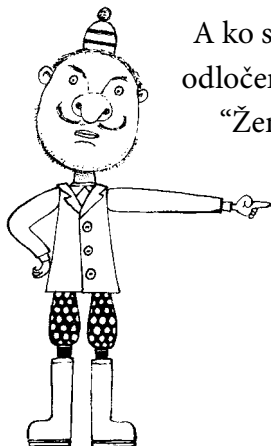
“Saj sem čisto plešast!” je zatulil. “Kako sem grd!”

Bradati ženski se je zasmilil. Prijela ga je za šapo in ga odvedla k frizerju.

Frizer je takoj ugotovil, kaj je treba narediti. Ženski je odrezal brado in iz nje levu naredil čedno lasuljo. Lev je bil z novo grivo zelo zadovoljen in tudi ženska si je bila veliko bolj všeč brez brade.

A ko sta se vrnila v cirkus, je bil direktor odločen:

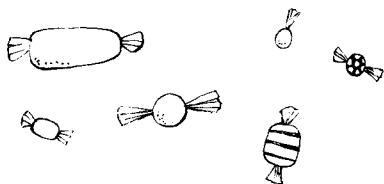
“Ženske brez brade ne potrebujemo, nikomur se ne bo zdela zabavna. Poiskati si boš morala novo službo.”

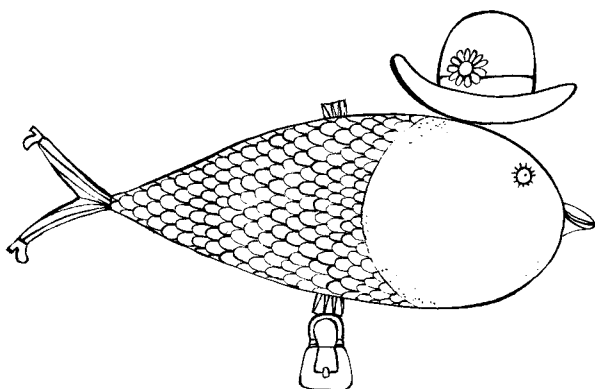

Ko je to slišal lev, je rekel:

“Tudi jaz si bom poiskal novo službo. Grozno me je strah ognja, nikoli več si ne bom upal skočiti skozi goreči obroč.”

Rečeno, storjeno. Ženska in lev sta se zaposlila v prodajalni bombonov. Ženska je postala prodajalka, lev pa varnostnik. Nova zaposlitev jima je bila zelo všeč. Bomboni so veliko boljši od cirkusa, sta bila prepričana. Še posebej čokoladni.

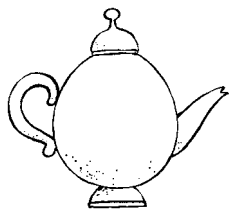

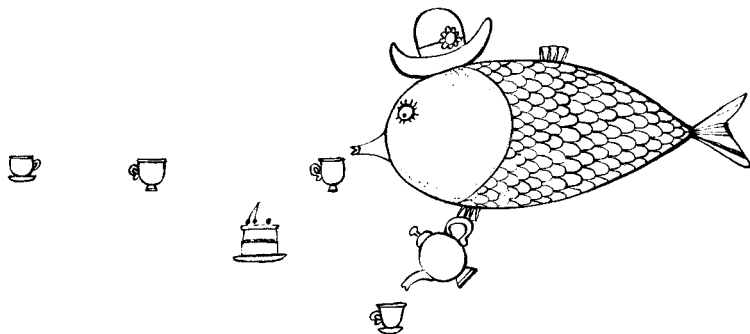

RIBJA ČAJANKA

Na dnu velikega jezera se najdejo najrazličnejše zanimive reči, ki so jih izgubili ljudje: lepo oblikovane steklenice, ključi, prstani, ogrlice, drsalke in celo modelčki za božične piškote. Lepa ribja gospa, ki ji je bilo ime Amanda, je na jutranjih sprehodih vedno imela oči na pecljih, da ne bi spregledala kakšne imenitne stvari. Tako je dobila že par lepih čevljev z visoko peto, klobuk in ljubko torbico z glavnikom in ogledalcem.

Nekega jutra je Amanda med jezerskimi kamni našla čajnik. Takoj se ji je utrnila zamisel, da bi za prijateljice in prijatelje priredila čajanko.

Vse jezerske ribe je povabila k sebi ter jim ponudila čaj in torto. Ribe so se imele zelo lepo. Čajnik je piskal, besede so jim tekle in torte je bilo vse manj. Bila je res prima čajanka.

“Upam, da to naše druženje ne bo zadnje,” so ribe izrazile željo, ko je napočil trenutek slovesa. “Amanda, čaj je bil tako osvežilen in torta je bila odlična!”

“Seveda to ne bo naše zadnje druženje,” jim je obljubila Amanda. “Že jutri se spet vidimo!”

Tako so ribe začele vsak večer prihajati k Amandi na čaj. Čajnik je bil kar naprej v uporabi: čim se je izpraznil, so ga ribe takoj napolnile z vodo in čajanka se je nadaljevala.

Toda žal je začela zaradi Amandinih čajank počasi upadati gladina jezerske vode. Sprva ribe temu niso posvečale pozornosti. Iz jezera so

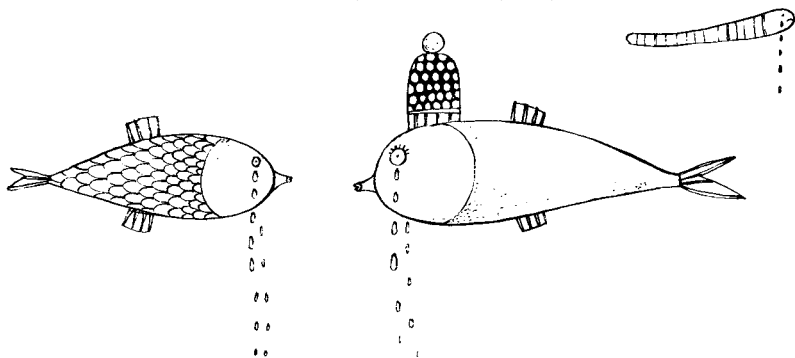
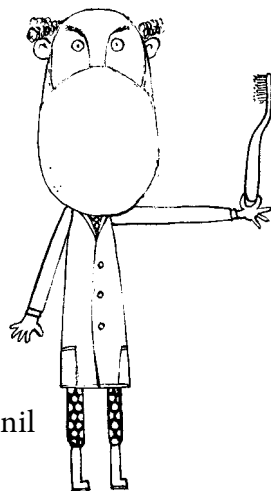
nenehno zajemale vodo, jo nalivale v čajnik in srkale čaj. Toda nazadnje je v jezeru ostalo tako malo vode, da tega ni bilo več mogoče spregledati. Saj se niti pošteno zaplavati ni več dalo! Kaj naj zdaj storijo?

Na naslednji čajanki so ribe sklenile, da morajo poiskati pomoč. Naj nekdo oceni položaj in jim svetuje. Nekdo, ki je zelo pameten in vreden zaupanja. Na primer zobozdravnik. Naslednji dan je zobozdravnik res prišel in Amanda mu je iz zadnjih kapljic vode skuhala skodelico čaja.

Ko je zobozdravnik skodelico izpraznil in zamišljeno poslušal težave rib, jim je rekel:

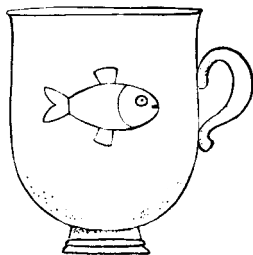
“Ne morete več imeti čajank.”

Ko so to slišale, so se ribe tako razžalostile, da so začele jokati. Že sama misel na to, da bi se morale odreči čajankam, se jim je zdela

nepredstavljava. Vse do zadnje so točile solze. Potem so začeli jokati tudi črvički, žabe in kačji pastirji. Nazadnje je še zobozdravnik postal žalosten, debele solze so mu tekle po obrazu. Koliko solz!

Toda množični jok je prinesel tudi nekaj dobrega: solze so napolnile jezero in v njem je bilo

spet mogoče plavati. Ko so ribe to opazile, so si obrisale solze.

“Hvala, zobozdravnik, da ste v jezero vrnili vodo!” so veselo zaklicale ribe. Zobozdravnika so poljubile na lice in mu v zahvalo podarile lepo skodelico.

Zobozdravnik pa je ribam položil na srce, da vode v prihodnje sicer ne kaže trošiti za prekomerno pitje čaja, vseeno pa si morajo pošteno umivati zobe, in to dvakrat na dan.

SLONOVA KAPA

Slon in miška sta bila dobra prijatelja. Zato je bilo povsem naravno, da je slon miško povabil na svoj rojstni dan. Miška je nekaj časa razmišljala, kaj bi prijatelju poklonila za njegov praznik, potem pa se je odločila, da mu bo spletla volneno kapo. Lepo, toplo kapo vendar mora imeti vsak. Miška se je več dni trudila, da je izdelala kapo. Končni rezultat se ji je zdel prekrasen: kapa je imela črte, bila je mehka in na vrhu jo je krasil cof. Slonu bo gotovo všeč.

Ko je slon odvil ovojni papir, je rekel:

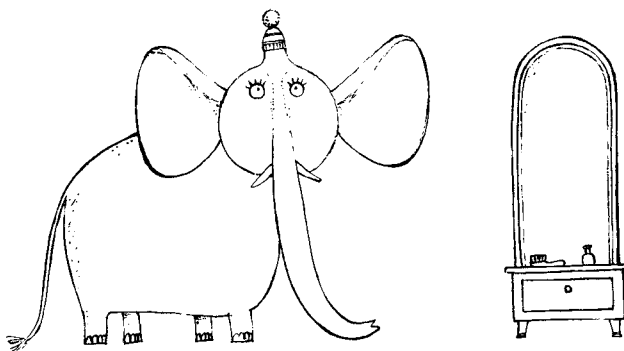
“O, kako lepa kapa!”

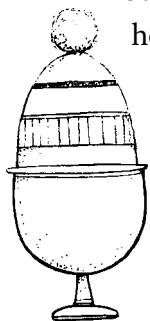
V resnici je bil nekoliko razočaran, saj je bila kapa zanj več kot očitno premajhna. Bila je dovolj velika za miško, ne pa za slona. Toda svojega razočaranja ni hotel pokazati, saj ni hotel užalostiti prijateljice.

Rojstnodnevna zabava je bila imenitna. Jedli so torto, plesali in se igrali slepe miši. Na žalost se je pripetila tudi manjša nezgoda: ravno ko je bil slon slepa miš in je imel zavezane oči, se je tako močno udaril v omaro, da je dobil buško.

Naslednji dan se je slon oblačil, da bi odšel ven. Opazil je, da je buška tako zrasla, da na glavo ne more spraviti nobene kape. Brez pokrivala pa ni mogel ven, saj je bila buška zelo grda, poleg tega je bilo nekoliko mrzlo. Povsem obupan je poskusil še kapico, ki mu jo je poklonila miška, in kdo bi si mislil – bila mu je kot ulita! Sicer ni prekrila cele glave, vendar je skrila buško.

Slon je bil zelo vesel, več dni se je sprehajal naokrog z novo kapo, ki je postala njegova najljubša. Celo nekoliko žalosten je bil, ko je buška izginila in mu preljuba kapica ni več hotela ostati na glavi, temveč mu je

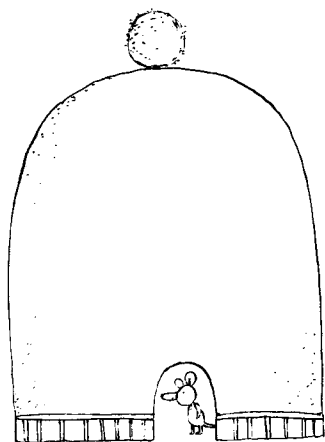

vsakič padla na tla. A na srečo se je dalo kapico uporabljati tudi v druge namene. Izkazala se je kot odlična

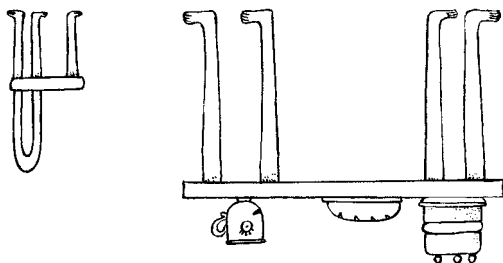

grelnik jajc, kar je pravzaprav tudi krasno in uporabno.

“Res je lepo, če imaš prijatelje, ki natanko vedo, kaj ti podariti za rojstni dan,” je pomislil slon in bilo mu je toplo pri srcu. Ko je prišel miškin rojstni dan, ji je tudi on spletel kapo. Toda ta je bila zelo velika. Tako zelo velika, da se je miška vanjo kar preselila.

JAJCE IN JOGA

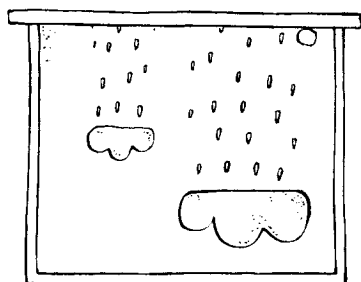
Jajce je stalo na glavi. Imelo se je lepo, malo se je tudi zabavalo. Če stojiš na glavi, se ti zdi, da je preostali svet obrnjen naokrog. Jajcu se je zdelo, da so tla v kuhinji strop, strop pa se je spremenil v tla. Zdelo se mu je, da miza z nogami visi s stropa kot kakšna muha, in vsi stoli tudi. Tudi kruh in torta na kuhinjski mizi sta bila obrnjena na glavo, hladilnik je bil obrnjen na glavo, celo

oblaki na drugi strani okna so bili obrnjeni na glavo.

Iz oblakov je deževalo, vendar dež ni padal od zgoraj navzdol, temveč od spodaj navzgor.

“Fantastično!” je zavpilo jajce.

“Kaj je fantastično?” je vprašal čajnik.

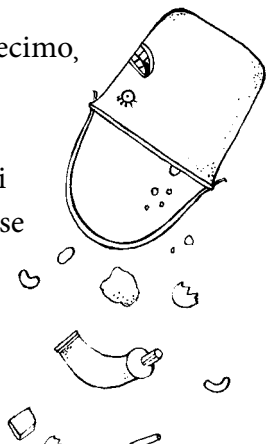
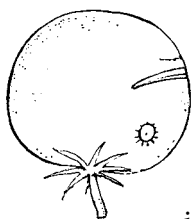
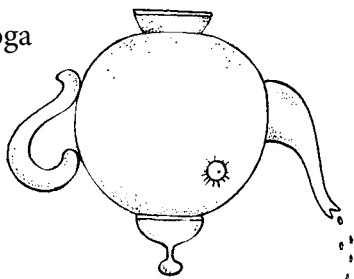
“Joga,” je odvrnilo jajce. “Joga je stvar, pri kateri stojiš na glavi, zaradi česar postaneš zdrav in srečen.”

“Tudi jaz bi rad poskusil jogo in se pozdravil,” je rekel čajnik, ki je bil malce prehlajen. Po vzoru jajca se je postavil na glavo.

“Tudi dihati moraš,” mu je naročilo jajce. Čajnik je ubogljivo izdihnil: “Phhhhhhhh!” Ob tem se mu je iz lija pocedil potoček in občutil je, kako lepo in koliko lažje je dihati, če lij ni poln vode. Prav res, joga je fantastična.

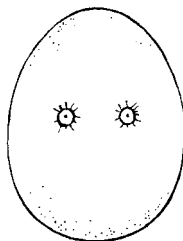
Ko so drugi prebivalci kuhinje videli, kako se je čajnik pozdravil, so hoteli tudi sami poskusiti, kako je, če stojiš na glavi. Miza, stoli in hladilnik, posode in ponve, namizno posodje in živila – vsa kuhinja se je obrnila na glavo. Bili so navdušeni in srečni, saj je vsak pri sebi že opazil zanimive spremembe.

Zelenkasti paradižnik, recimo, ki je zorel na okenski polici, je v obraz postal lepo rdeč. Iz posode za smeti, ki je stala v omari pod pomivalnim koritom, so popadale vse

smeti, občutila je neverjetno lahkoto in notranjo čistost. Joga je na vse vplivala pozitivno.

Le jajca ni več razveseljevalo, da je stalo na glavi. Zdaj, ko so se vse stvari postavile na glavo,

so bile videti spet običajne, to pa ni bilo niti najmanj zabavno.

Zato se je jajce obrnilo, tako da ni več stalo na glavi, in svet je bil spet fantastično obrnjen okrog.

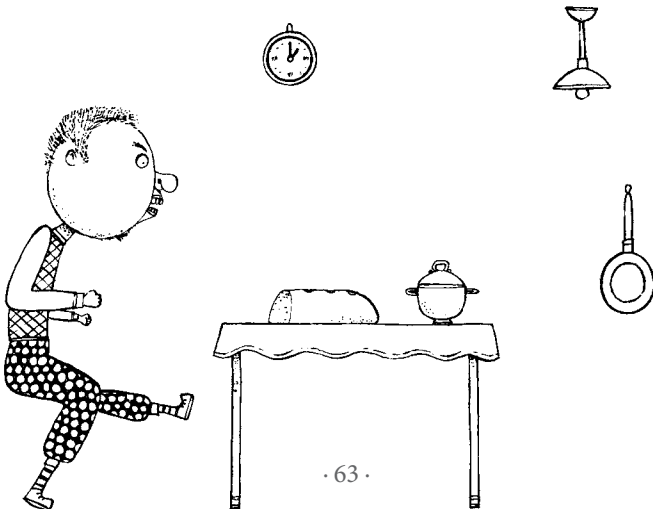
Sicer pa tega ni opazil prav nihče v kuhinji – le kako bi vedeli, kje ima jajce glavo?

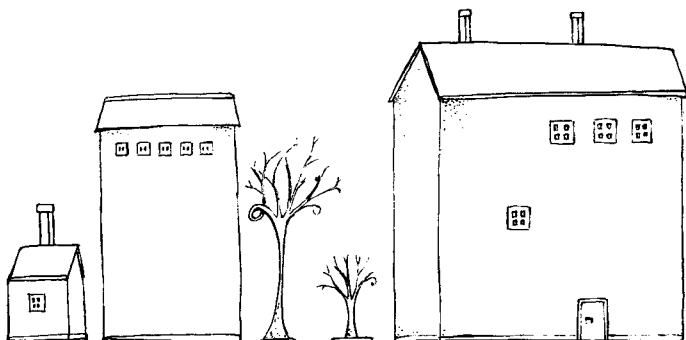
SIVI DAN

Tistega sivega dne je bilo vse sivo. Nebo je bilo sivo, drevesa so bila siva, ulice so bile sive, hiše so bile sive, celo luči na semaforjih so sivo utripale. Vse mesto je bilo sivo.

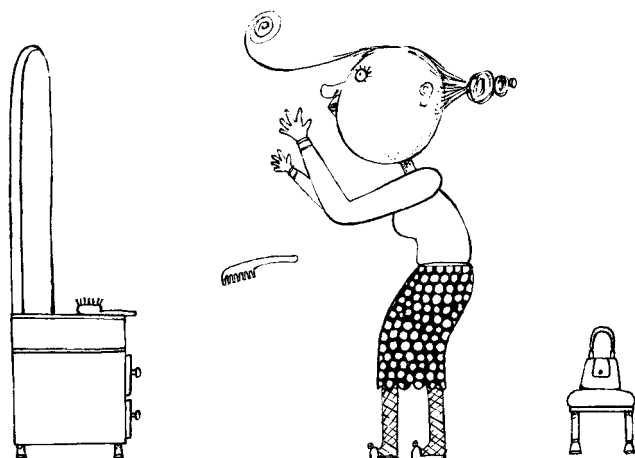
V neki sivi hiši v sivem mestu je živel stric Jan. Bil je precej slabe volje. Kako ne bi bil, če pa mu vsa ta sivina ni bila všeč. Prav res ne.

Da bi si vsaj malo popravil razpoloženje, se je odločil, da si pripravi okusen sendvič. Toda v kuhinji je ugotovil, da je celo kruh v omari povsem siv. Natančneje: prekrit je bil s plesnijo, zato je bil neužit. Zdaj šele je stric Jan postal

resnično slabe volje, saj druge hrane ni imel. Jezno je začel topotati z nogami.

Istočasno si je v istem sivem mestu, toda v neki drugi sivi hiši, teta Marta pred ogledalom česala lase in odkrila siv las.

“Groza!” je pomislila teta Marta. “Siv las! Kako strašno! Res sem že stara in grda.” Začela je jokati.

Teta Marta je jokala ves dan. Bila je neizmerno žalostna. Stric Jan je ves dan topotal z nogami. Bil je neizmerno jezen.

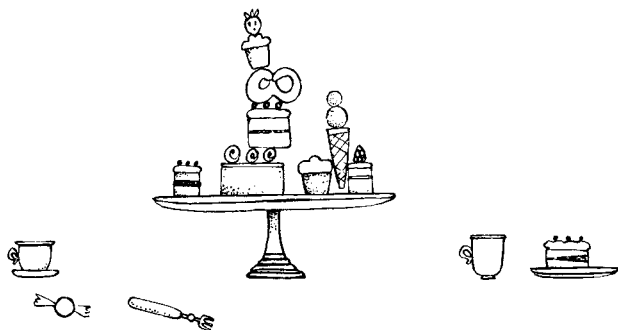
Pod večer, ko se je zunaj zmračilo in se je sivina še zgostila, je nad mesto prineslo velik siv oblak. Človek bi si mislil, da bo iz sivega oblaka začel padati siv dež, toda ne. Na presenečenje in zadovoljstvo vseh je iz njega začelo belo snežiti. Sneg je padal in padal, dokler ni bilo vse mesto prekrito z belo snežno odejo. Zdaj je bilo vse belo. Drevesa so bila bela, ulice so bile bele, hiše so bile bele in celo možiček na vrhu stolpa na glavnem mestnem trgu, ki je kazal smer vetra, je bil bel kot snežak. Vse je bilo tako lepo in svetlo.

Teta Marta je gledala skozi okno in žalost jo je minila. Obrisala si je solze in se odpravila ven. Stric Jan je gledal skozi okno in jeza ga je minila. Nehal je topotati z nogami in se tudi sam odpravil ven. Zagledal je teto Marto in ji rekel:

“Oh, gospa, lepi ste kot cvet vrtnice!”

Teta Marta je takoj postala zelo vesela. Strica Jana je povabila v kavarno na tortico. Predlog se mu je zdel odličen, saj je bil izjemno lačen.

V kavarni sta si naročila veliko lepih in okusnih tortic. Za teto Marto tortico z rožnato kremo in španskimi vetrci ter tortico z rdečim želejem in jagodičevjem, za strica Jana pa tortico

z rumeno kremo in marcipanom ter tortico z rjavo kremo in čokolado. In potem še za vsakega dve tortici z brusnično marmelado, zmletimi oreški in medom. Za konec pa še nekaj zelo barvitih, niti malo sivih tortic.

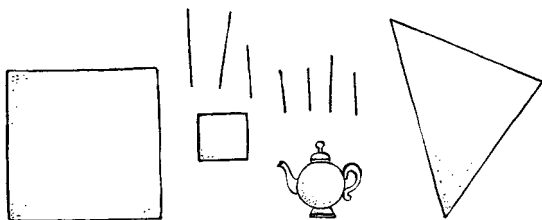
Stric Jan in teta Marta sta dolgo sedela v kavarni in jedla tortice. Zunaj je še vedno snežilo. Počutila sta se zelo prijetno, bilo jima je lepo.

DOBROSRČNI KROG

Krog, trikotnik, dva kvadrata in sedem ravnih črt je pilo čaj in modrovalo.

“Biti trikotnik je zelo pomembno in krasno. Že stari Grki so preučevali trikotnike, zdeli so se jim izjemno pomembni,” je ponosno povedal trikotnik.

“Tudi kvadrati so pomembni,” je rekel manjši kvadrat. “Vsi matematični zvezki imajo karo papir z majhnimi kvadratki.”

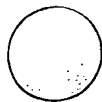

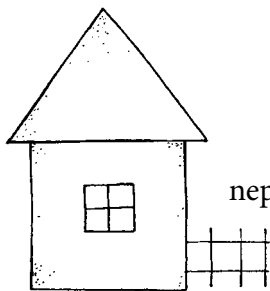
“Tudi krila Škotov imajo kvadrate,” je dodal večji kvadrat.

Sedem ravnih črt je glasno izrazilo svoje mnenje:

“Kvadrati in trikotniki so sestavljeni iz ravnih črt,” so opomnile sogovornike.

“Iz sedmih črt lahko na primer narediš en trikotnik in en kvadrat!”

Krog ni rekel nobene. Bil je le prazen, nepomemben krog, nekakšna okrogla ničla.

Ko so popili čaj, so začeli liki sestavljati sliko. Veliki kvadrat je postal hiša, mali okno. Trikotnik se je spremenil v streho in tudi vse črtice so našle svoje mesto na sliki. Le krog se jim ni upal pridružiti. Drugi liki so se mu smejali in se mu rogali:

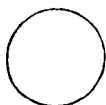
»Pa bodi dimnik, če hočeš!«

Krog se je užaljen odkotalil.

Nekaj časa se je kotalil, dokler ni naletel na besedo. Ta beseda je bila JOJ. JOJ je bil zelo

O J

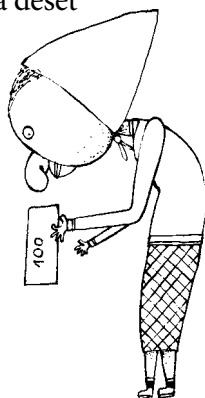

nesrečen, ker nikomur ni bil všeč. Krogu se je zasmilil.

Dobro je vedel, kako grozno je, če drugim nisi všeč in se ti

posmehujejo. Zakotalil se je na konec besede in tako je iz JOJ nastal JOJO. Kako je bil JOJO vesel! Zdaj so ga vsi imeli radi.

Krog je pustil svoj odtis na koncu besede in se odkotalil naprej. Naletel je na bankovec za deset evrov, ki je bil tudi žalosten. Pripadal je starki, ki si je hotela kupiti škornje, a deset evrov za nov par obutve ni bilo dovolj. Zato je morala pozimi gaziti po snegu v samih supergah. Premrazila se je in staknila pljučnico.

Krog se je odločil, da ji priskoči na pomoč. Skočil je na bankovec za deset evrov za ničlo in tako je nastal bankovec za sto evrov. Za ta denar si je starka lahko kupile krasne tople škornje in še zdravilo, s katerim si je pozdravila pljučnico.

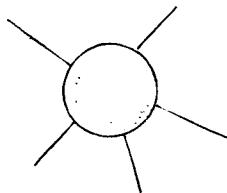
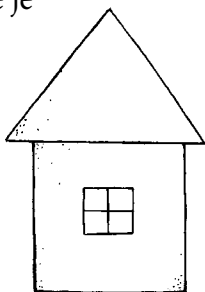
Krog se je odkotalil naprej in naletel na neskončno zgodbo. Tudi ona je bila v težavah. Kar trajala in trajala je namreč, nikoli se ni končala. Vsi so je bili na smrt naveličani, celo same sebe je bila že sita.

»Da bi se zgodba lahko končala, potrebuje piko,« je rekel krog. Zvil se je v majhno kroglico in se zakotalil na konec zgodbe, ki se je zdaj lahko v miru končala in je bila za to krogu neizmerno hvaležna.

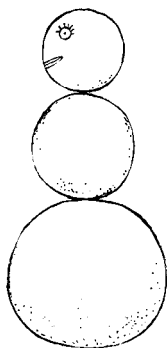
Krog je bil vesel, da je pomagal zgodbi. Tako kot tudi besedi JOJ ter starki in njenemu bankovcu za deset evrov.

“Kaj bi z vsemi tistimi pomembnimi trikotniki in kvadrati, pa njihovimi starimi Grki in Škoti!” je pomislil krog. “Tudi prazen, okrogel krog je lepo biti, še posebej, če lahko z dobrimi dejanji razveseljuješ druge.”

Zadovoljno se je odkotalil nazaj k likom, ki so sestavljali sliko. Postal je sonce, ki je sijalo nad hišo.

SUPER FINI SNEŽAK

Snežak si je bil zelo všeč.

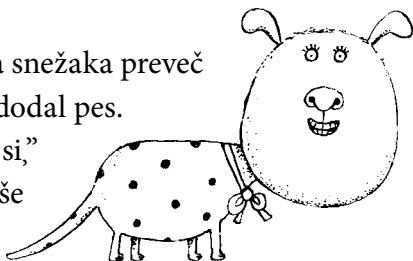
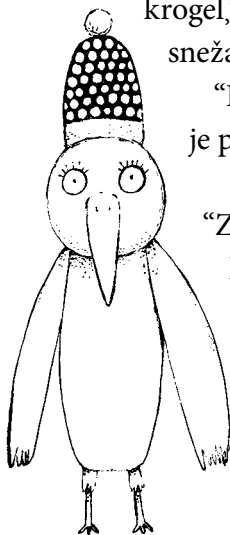
“Sestavljen sem iz treh finih okroglih belih krogel,” je zadovoljno rekel. “Sem super fin snežak.”

“Premajhen si za super finega snežaka,” je pripomnil ptič.

“Za super finega snežaka preveč lepo dišiš,” je dodal pes.

“In lepljiv si,” je pristavila še muha.

“Snežaki niso lepljivi. Še posebej ne super fini snežaki.”

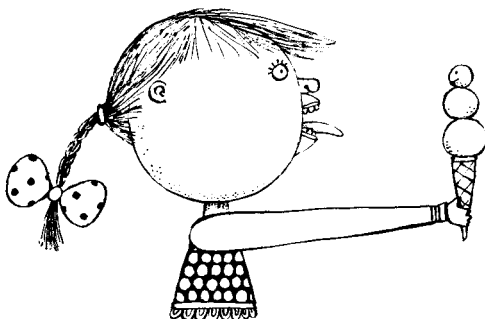

Snežak je postal zelo potr. Tako zelo si je želel biti super fin!

Potem je prišla Ela in ga obliznila.

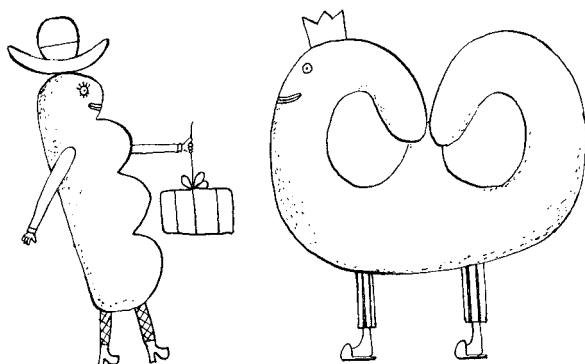
“O, kako dober sladoled! Mmmmmmm! Super fin je!” je rekla.

Nekaj trenutkov pozneje je sladoled, ki sploh ni bil snežak, že izginil v njenem trebuščku.

PRESTIN ROJSTNI DAN

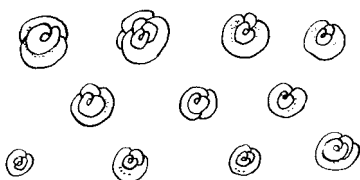
Presta je imela rojstni dan. V kuhinji je skuhala kakav in čakala, da bo prišel na obisk njen prijatelj hlebec. Kmalu je pri vratih res pozvonilo in vstopil je hlebec, ki je v rokah držal kartonasto škatlo z zlato pentljo.

Škatlo je izročil presti in rekel:

“Vse najboljše za rojstni dan, draga presta!”

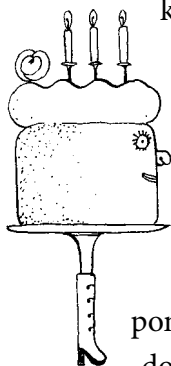
Presta se mu je veselo zahvalila in odprla škatlo. V njej je bila lepa torta z vrtnicami iz marcipana. Torta je vrtnice izročila presti.

“Zate so, draga presta!” je rekla. “Vse najboljše!”

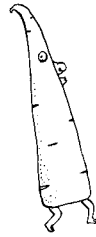
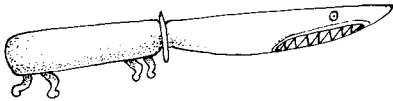
“O, kako lepo presenečenje!” se je zasmejala presta in povohala vrtnice iz marcipana. Lepo so dišale. “Hvala!”

Usedli so se za mizo in začeli piti kakav. Bil je zelo okusen, a ga je kmalu zmanjkalo.

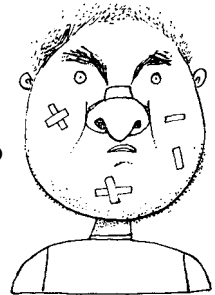
Potem si je torta dala na glavo svečke in presta jih je upihnila. Torta jih je spet prižgala in zdaj je bil hlebec na vrsti, da jih upihne. To so velikokrat ponovili, dokler niso sveče popolnoma dogorele. Šele takrat so opazili, da je v sobi že povsem temno. Zvečerilo se je in napočil je čas, da se gosta odpravita domov. Presta jima je še pomahala skozi okno. Zelo zadovoljna je bila s svojo rojstnodnevno zabavo.

HUDI NOŽ

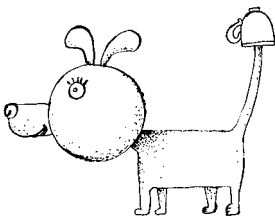

V kuhinji strica Jureta je živel hud nož, ki je hotel vse ugrizniti. Čim je zagledal kakšno korenje, košček salame, kos torte ali kos mesa, je takoj skočil na žrtev in vanjo zasadil svoje čekane.

Sprva to strica Jureta ni pretirano motilo: kaj niso kuhinjski noži na svetu prav zato, da režejo živila na manjše koščke? Malo grizenja je torej povsem naravna stvar. A potem je nož privzel grdo navado, da je začel gristi tudi strica Jureta, to pa je bilo zelo neprijetno. Enkrat ga je šavsnil v prst, drugič v nogo, tretjič kar v nos. Stric Jure je vsak dan porabil cel zavojček obližev, da je z njimi prekril rane.

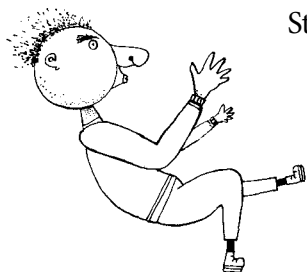
“Tako ne gre več naprej,” se je nekega dne odločil stric Jure, ko ga je hudi nož spet ugriznil. Odpeljal ga je na dvorišče in ga z verigo privezal k pasji uti, psa pa je vzel v hišo.

Ko je bival na prostem v pasji uti, je nož postal še bolj popadljiv. Nihče več si ni upal k stricu Juretu na obisk – tako zelo strah zbujujoč je bil nož.

“Peljati bi ga moral na sprehod,” je stricu Juretu svetovala soseda Ana. “Če bo v parku nekaj časa tekal naokrog, bo gotovo postal prijaznejši.”

Stric Jure se je odločil, da bo upošteval njen nasvet. Nekega dne je

zgodaj
zjutraj, ko

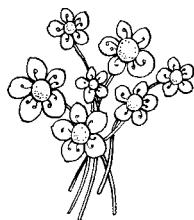

v parku še ni bilo ljudi, odpeljal

nož na sprehod. Na njegovo veliko presenečenje je nož na povodcu zelo ubogljivo skakljal ob njem, le vsake toliko se je ustavil, da je povohal obcestno grmovje. Vse je šlo kot po maslu, dokler ni nož v daljavi zagledal kamnitega kipa slavnega pisatelja. Tako se je zakadil k njemu, da je stricu Juretu izpulil povodec iz rok in je ta telebnil, kolikor je bil dolg in širok.

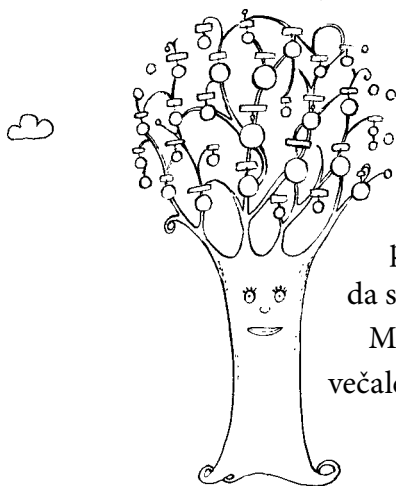
Nož je kip pisatelja tako močno ugriznil v kamnito nogo, v kamnito roko, v kamnita ušesa in v kamnit trebuh, da se je kar iskriilo, a to kipa ni poškodovalo. Ravno nasprotno – noževi zobje so ob tem povsem otopeli. Hudi nož ni mogel poškodovati nikogar več.

Stric Jure je top nož odpeljal domov in ga spravil v kuhinjski predal. K pisateljevemu kipu pa je v zahvalo odnesel šopek jetrnikov.

JABLANA IN MEDALJE

Ob cesti na robu polja je stala jablana. To je bila precej običajna jablana, ki je živila precej navadno jablanje življenje: šelestela je z vejami, šumela z listjem in obrodila jabolka. Toda sčasoma ji je takšno življenje začelo presedati in zato se je neke pomladi odločila, da bo na svojih vejah namesto jabolk obrodila kaj zanimivejšega. Ni še povsem natančno vedela, kaj to bo, a gotovo bo nekaj zelo posebnega, pomembnega in izstopajočega. Zbrala je vso svojo moč in se tako naprezala, da so njeni cvetovi povsem pordeli. Ko je prišlo poletje, so jablani z vej res visele nenavadne

drobcene reči. Če si jih поблиže pogledal, se je izkazalo, da so to medalje.

Medalje so rasle in se počasi večale, vsak dan so bile lepše. Bile

so zlate, srebrne in bakrene, nekatere so bile privezane na barvit trak. Svetlikale so se na soncu in vse to je jablano razveseljevalo.

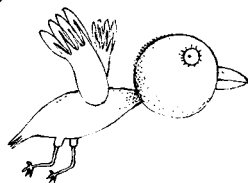
Toda ko so dnevi minevali, se je jablanino začetno veselje sprevrglo v nelagodje. Medalje so se še kar kopicile in večale, postale so pretežke za njene veje. Morala se je zelo potruditi, da se ji veje pod težo ne bi upognile do tal, ali se, kar bi

bilo še huje, zlomile.

“Pa kaj potem, če je malo neprijetno,” je jablano tolažil oblček. “Si pa zato izredno lepa. Kot novoletna jelka!” Oblček se je veselo nasmejalo in jablano zalilo z dežnimi kapljami.

Nekoč bi bila jablana dežja vesela, zdaj pa jo je začelo skrbeti, da bodo medalje zaradi vlage zarjavele. Potresla je veje, da bi dežne kapljice odtekale z medalj, vendar so te pri tem začele tako glasno zvončkljati, da so vsi bližnji ptiči prestrašeno odleteli. Koliko skrbi in težav je bilo s temi medaljami!

Prišla je jesen. Medalje na jablani so postale zelo velike. Nekatere so zrasle že na velikost jušnega krožnika.

Nato pa se je nekega dne mimo jablane pripeljal imeniten avto. Nekaj metrov od drevesa se je ustavil, iz njega je stopil general.

“Drago drevo,” je vljudno začel general. “Bi lahko vzel kakšno od tvojih medalj?”

“Vzemite vse!” je zajejala bleščeča jablana, ki se je upogibala pod kupom kovine.

General je drevo potresel in medalje so popadale na tla v velik kup. Spravil jih je na zadnji avtomobilski sedež. Bil je zelo zadovoljen.

“Naslednjo jesen se bom gotovo spet pripeljal tod mimo,” je obljubil general med poslavljanjem in jablani pomahal skozi okno.

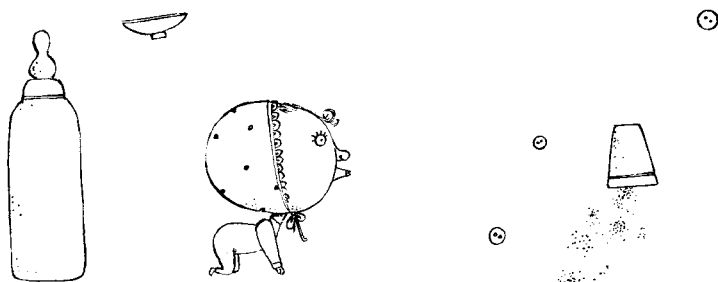
Jablana mu je pomahala nazaj. Brez teže medalj je bilo to prijetno in preprosto narediti.

“Le glejte, da boste res prišli!” je zaklicala za oddaljujočim se avtom. “A takrat boste namesto medalj dobili jabolka! Za čežano!”

“Nobene medalje več!” je še pomislila jablana in veselo zašelestela z vejami, ki niso več zvončkljale.

POŽREŠNA DOJENČICA

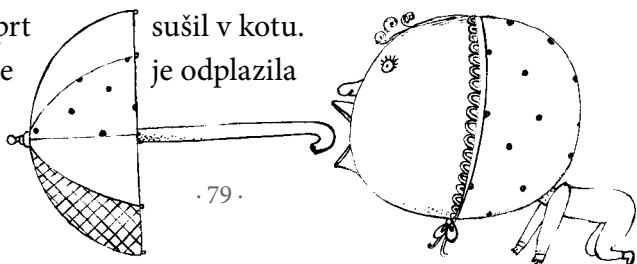
Nekoč je živela dojenčica, ki je zelo rada jedla. Celo malo preveč rada. Popila je velike steklenice mleka in pojedla ogromno porcijo kaše iz ovsenih kosmičev, a to ji ni bilo dovolj. Izpraznila je še pasjo posodo za hrano in pospravila mačje brikete. Potem je zmazala kosme prahu pod

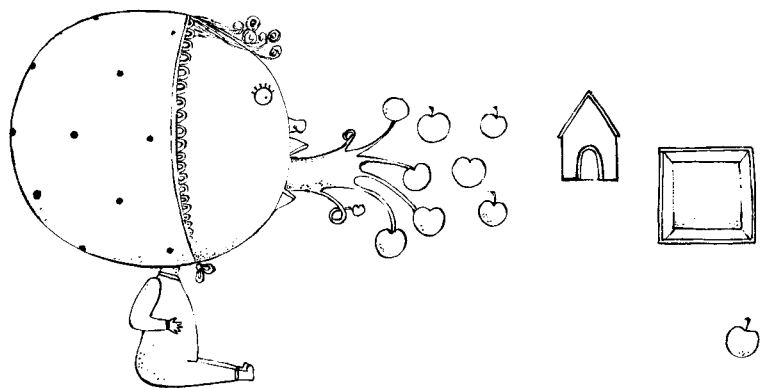

posteljo in vsebino mamine škatle z gumbi, za konec pa še zemljo iz maminih cvetličnih loncev.

Nato se je odpravila v vežo, kjer je pohrustala očetove copate in ribiške škornje. Pa še dežnik, ki se je odprt
Zatem se

sušil v kotu.
je odplazila

na vrt, kjer je enakomerno pomulila travno odejo, ki je prekrivala tla, ter pomlatila pasjo uto, posodo s peskom in jablano, ki je stala na robu vrta.

Ko je imela trebušček že napet od vseh reči, ki jih je pomalicala, se je dojenčica začela z zanimanjem ozirati naokrog, da bi videla, kaj bi še lahko pohrustala. Nazadnje je opazila hišo, v kateri je živel z mamico in očkom. To je bila krasna hišica z dvokapno streho in štorcljnim gnezdom vrh dimnika.

Dojenčica je na široko zazevala, da bi pogoltnila hišo, a v tistem je pritekla mama in ji pomolila dudo. Dojenčica dude ni pojedla. Vtahnila jo je v usta in jo začela vleči, dokler ni sladko zaspala v maminem naročju.

ČEVLJI TETE ANE

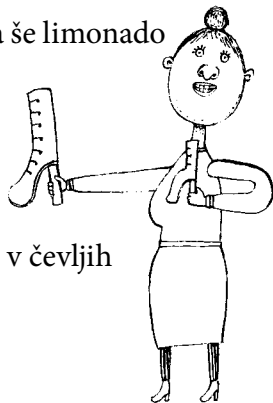

Teta Ana je imela kratke noge. Res so bile zelo, zelo kratke. Imela je najkrajše noge, kar si jih je sploh mogoče zamisliti. Zaradi svojih nog je bila zelo nesrečna.

Prepričana je bila, da je zaradi njih videti grda in čokata. To pa še ni bilo vse. V trgovini se ni mogla nikoli dovolj stegniti, da bi s police vzela svojo najljubšo limonado. Iz nekega razloga je bila limonada vedno na najvišji polici, kot bi jo nastavili le v doseg ljudi z dolgimi nogami.

“Kupi si čevlje z visokimi petami!” ji je svetovala teta Julija, ki je imela trgovino s čevlji. “Veliko žensk to stori, da bi bile videti bolj sloke. Pa še limonado v trgovini boš dosegla.”

Teta Ana se je res napotila v prodajalno, da bi pomerila čevlje. Toda izkazalo se je, da so njene noge v čevljih z visokimi petami le malo daljše.

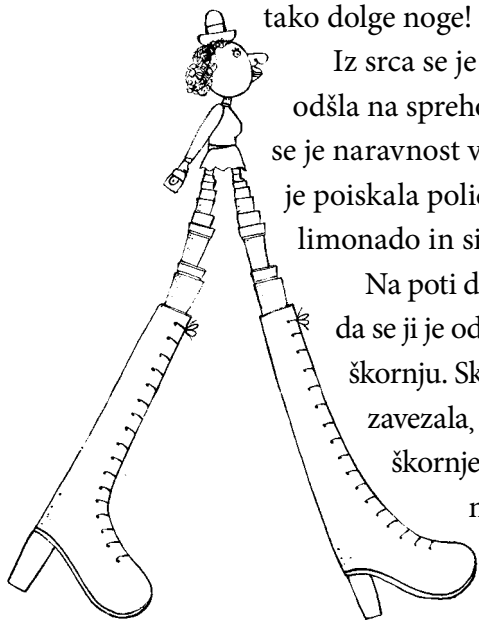
“Pa obuj več parov čevljev hkrati!” ji je predlagala teta Julija in ji prinesla kup obutve.

Tako si je teta Ana najprej obula platnene čevlje z gumijastim podplatom, potem nekoliko večje superge, čez te si je poveznila sandale, čez njih pa salonarje in potem še sedem parov čevljev z visoko petko, deset parov gumijastih škornjev in petnajst parov zimskih škornjev. Čisto za konec si je obula še velikanske in nadvse imenitne visoke škornje z vezalkami in visoko peto. Teta Julija ji je pomagala zavezati vezalke.

Ko je teta Ana nazadnje vstala, je z glavo udarila v strop trgovine s čevlji – zdaj je imela tako dolge noge! Bila je presrečna.

Iz srca se je zahvalila teti Juliji in odšla na sprehod v mesto. Odpravila se je naravnost v trgovino z živili, kjer je poiskala polico s svojo najljubšo limonado in si kupila steklenico.

Na poti domov pa se je primerilo, da se ji je odvezala vezalka na enem škornju. Sklonila se je, da bi si jo zavezala, a z rokami ni dosegla škornjev. Poskušala je na vse možne načine, a vezalk nikakor ni mogla doseči.

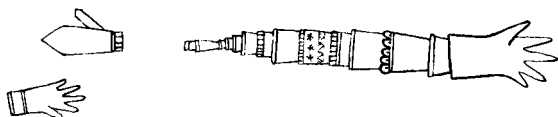

Teta Ana se je na ulici nekaj časa krotovičila kot črv v stiski, potem pa je treščila po tleh in se pri tem močno udarila. Na srečo ji je prijazen gospod pomagal na noge, saj ji sami to ne bi nikoli uspelo – z novo obutvijo je bilo to povsem nemogoče.

Teta Ana je spet obiskala trgovino s čevlji.

“Nazaj sem ti prinesla čevlje in škornje,” je rekla teti Juliji in ji razložila, kaj se ji je primerilo.

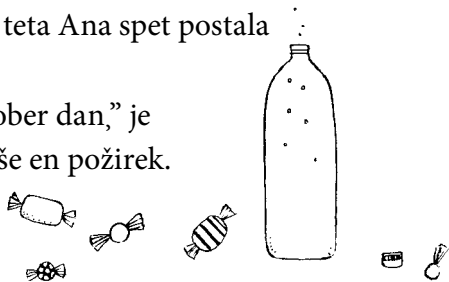
“Kaj pa, če bi ti podaljšali tudi roke?” je predlagala teta Julija. “Imam kopico lepih rokavic. Če jih daš na roke eno za drugo, si boš gotovo lahko zavezala vezalke na škornjih.”

Toda teti Ani se to ni zdela pretirano dobra zamisel. Obutev je izročila teti Juliji in se potrto odpravila proti domu.

Doma si je odprla steklenico svoje najljubše limonade in naredila požirek. Bila je tako osvežilna in slastna ter je tako prijetno požgečkala grlo, da je teta Ana spet postala boljše volje.

“Danes je bil res dober dan,” je pomislila in naredila še en požirek.

PROFESOR PETERSON

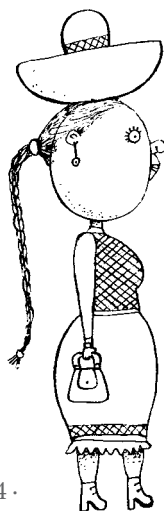
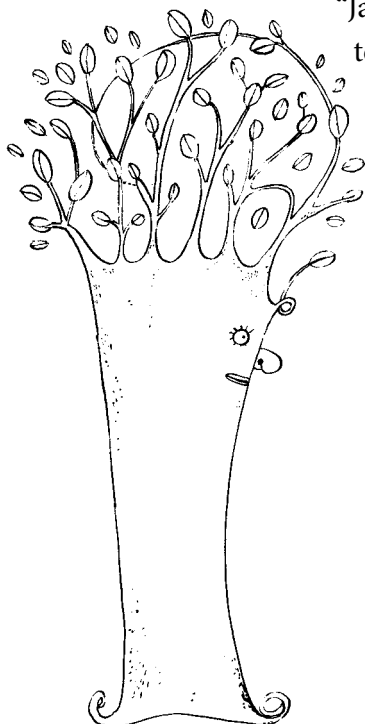
Teta Silvija je stala v parku pod drevesom in čakala.

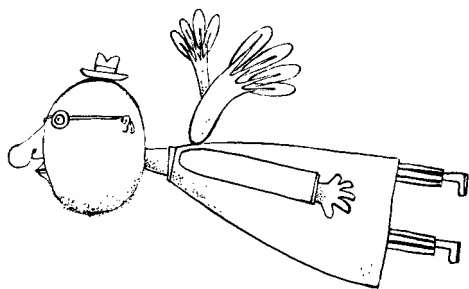
“Koga čakaš?” je vprašalo drevo.

“Prijatelja, profesorja Petersona,” je odgovorila teta Silvija.

“Je krasen možakar, ta Peterson?” je še naprej vrtalo drevo.

“Ja, pa še kako!” mu je zagotovila teta Silvija. “Profesor je angel!”

“Kako razburljivo!” je pomislilo drevo, ki dotlej še ni videlo

angela.

“Bistra glava je,” ga je pohvalila teta Silvija.

“In jezik mu teče kot namazan.”

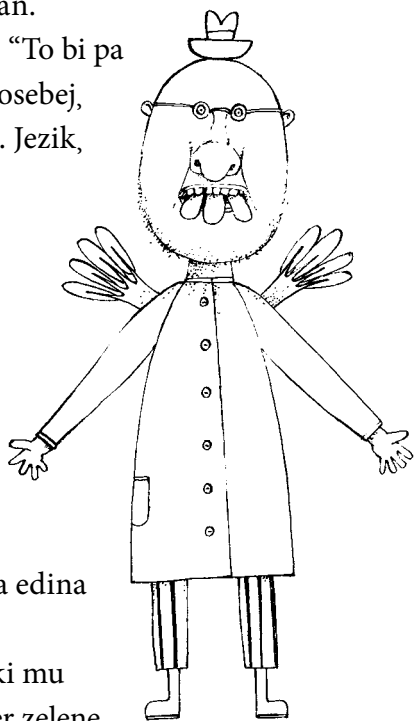
“Hm,” je pomislilo drevo. “To bi pa znalo biti zelo zabavno. Še posebej, če mi bo angel pokazal jezik. Jezik, ki teče!”

“Zlato srce ima,” je nadaljevala teta Silvija. “In zelene prste.”

“Zlato srce kot zlat kip! Zelene prste kot vesoljec!” je bilo navdušeno drevo.

“Le včasih sedi na ušesih,” se je pritožila teta Silvija. “To pa je tudi njegova edina pomanjkljivost.”

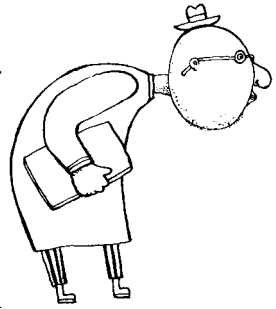
Angel, ki sedi na ušesih, ki mu teče jezik in ima zlato srce ter zelene prste! Drevo bi kmalu razgnalo od radovednosti. Komaj je čakalo, da vidi to

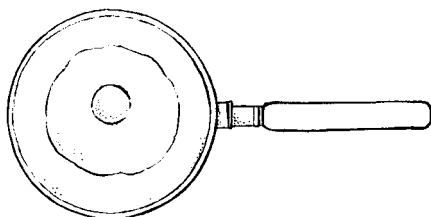
svetovno čudo. Kmalu se je profesor le prikazal.

A na veliko začudenje drevesa se je izkazalo, da je profesor povsem navaden človek. Ne duha ne sluha o angelskih krilih, tekočem jeziku, pa tudi prsti na rokah so bili običajne, rožnate barve. Da o ušesih sploh ne govorimo – niti slučajno ni kazalo, da bi lahko sedel na njih.

Drevo je bilo silno razočarano. Ni razumelo, da bi morale besede tete Silvije vzeti nekoliko drugače. V resnici je bilo drevo samo en velik hloed.

KUHARSKA KNJIGA STRICA SVENA

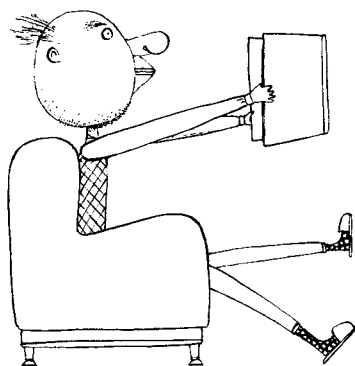

Stric Sven je bil sicer v vseh pogledih spreten moški, le hrane ni znal pripravljati. Edino jajca si je za silo znal speči. Toda žal mu jajca na oko niso več niti najmanj dišala. Pravzaprav so se mu naravnost gnusila. Bil je zelo nesrečen, ker jih je moral jesti vsak dan. A nič ni pomagalo – ničesar drugega si namreč ni znal pripraviti.

Nekega dne se je stric Sven trdno odločil, da tako ne gre več naprej. Odšel je v knjigarno in si kupil kuharsko knjigo.

“V njej je natančno razloženo, kako se pripravi različne jedi,” se je radostil stric Sven. “Konec je z jajci na oko!”

Začel je prebirati kuharsko knjigo in se odločil, da si bo za večerjo naredil terino z brokolijem in korenjem. Ta jed je bila na sliki videti slastna.

“Gotovo je zelo okusna,” je razmišljal stric Sven.

Toda izkazalo se je, da so za pripravo jedi z nenavadnim imenom potrebne najrazličnejše sestavine, ki jih stric Sven ni imel. Na primer brokoli in korenje. Stric Sven je imel v hladilniku le jajca. Nasploh se je zdelo, da bo treba celo večnost garati v kuhinji, preden bo jed pripravljena. Stric Sven pa ni hotel preživeti večera za štedilnikom.

Zavzdihnil je in si ogledoval sliko terine z brokolijem in korenjem. Videti je bila tako slastno, on pa je bil zelo lačen. Iz kuharske

knjige je iztrgal sliko in jo pojedel. Trebuh je bil takoj malo bolj poln. Še naprej si je ogledoval slike, nato pa pojedel stran s pečenimi sardelicami in si za sladico izbral stran s skutino pito z jabolki, ki je imela na drugi strani sliko jagodnega želeja.

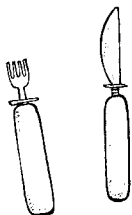
Naslednji dan si je stric Sven za zajtrk privoščil sliko mafinov z zrnatim sirom, potem pa še stran z lososovo pito, skupaj z receptom. Tudi za kosilo

si je našel nekaj strani z jedmi, ki so mu dišale, in za večerjo tudi. Stric Sven je vsak dan jedel kuharsko knjigo.

Vse je bilo v najlepšem redu, dokler nekega dne v kuharski knjigi ni bilo niti ene strani več. Stric Sven je pojedel še kazalo in spremno besedo. Zmazal je celo platnice. Od kuharice ni ostalo nič.

Bil je zelo nesrečen. Žalostno je zavzdihnil in šel v kuhinjo pripraviti jajce na oko. Ko je jajce cvrčalo v ponvi, je stric Sven ugotovil, da ta jed pravzaprav niti ni tako napačna in da lepo diši. Pokusil je jajce na oko in bil je zelo presenečen – izkazalo se je, da so jajca na oko veliko okusnejša od kuharske knjige! Z veseljem je pomazal eno jajce in si spekel še dve. Pomislil je:

“Kuharske knjige so vseeno zelo uporabne. Zdaj znam veliko bolje kuhati kot prej.”

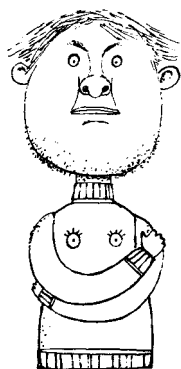

OBJEMAJOČI PULOVER

Mama je spletla pulover. Pletla ga je več tednov, zelo pazljivo in z veliko ljubezni.

Ko je bil spleten, ga je podarila očetu. Ta ga je oblekel in se pogledal v ogledalo. Tudi pulover si je ogledal očeta in ugotovil, da je zelo prijeten gospod. Začutil je željo, da ga objame. In to je tudi naredil – očeta je objemal dolgo in goreče.

“Ta pulover je prevroč,” je potožil oče. “Močno se potim v njem. Ne morem ga nositi.”

Tako je mama pulover dala Matjažu. Ko ga je oblekel, je pulover tudi njega objel. Pa tudi malo ga je požgečkal. Otrokom je vedno všeč, če jih kdo požgečka. Še posebej tako ljubkim otrokom, kot je Matjaž.

“Pulover me bode,” je potožil Matjaž. “Ne morem ga nositi.”

Potem ga je oblekla mama.

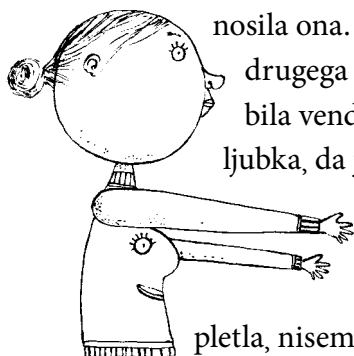
Puloverju je bilo še posebej všeč, da ga je nosila ona. Objel jo je zelo prisrčno. Kaj drugega pa bi lahko storil? Mama je bila vendar silno ljubka! Bila je tako ljubka, da je pulover zardel; od ovratnika

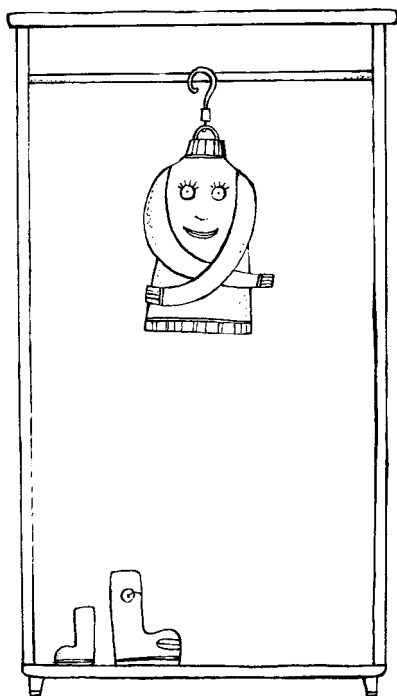
pa vse do rokavov se je obarval rožnato.

“Zanimivo. Ko sem ga pletla, nisem opazila, da je rožnat,” se je začudila mama in zavzdihnila. “Rožnata

mi nikakor ne pristaja. Ne morem ga nositi.”

Mama si je slekla pulover in ga obesila v omaro. Nekaj časa je tako visel, potem pa je opazil, da je obešalnik, na katerega je obešen, tudi zelo ljubek. Ni mogel drugače, tudi njega je objel. Sprva zelo na lahko in previdno, saj se nikoli ne ve, kaj bi si obešalnik lahko mislil o takšnem početju. Potem ga je objel malo močneje, na koncu pa že zelo močno. Obešalnik mu tega ni niti najmanj zameril. Prav nasprotno – objem mu je godil. Tudi sam je objel pulover. In tako sta se še naprej objemala, zelo dolgo in nadvse prisrčno. Najverjetneje to še vedno počneta. Objemček! Objemček, objemček! Objemček, objemček, objemček!

S toplim humorjem in veliko mero čudaškosti bodo zgodbe odlične estonske pisateljice in ilustratorke Piret Raud zlezle pod kožo bralcem vseh starosti. Njeni junaki blestijo v prismuknjenosti, a premorejo tudi zvrhano kapo očarljivosti.

Le kdo ne bi občudoval princese, ki ljubi ubijanje zmajev bolj kot kar koli drugega? In sočutno kimal ob strašno bojazljivem telefonu strica Ralfa? In se muzal ob zmedenem korenčku, ki se sprašuje, ali ni morda kitajsko zelje, ki se mu sanja, da je korenček?

ISBN 978-961-7047-25-7

9 789617 047257

18,90 €